

Konverteret – og hvad så?

Nydanske konvertitter i folkekirkelige fællesskaber

Konverteret - og hvad så?

VELKOMMEN HER
- Nydanske konvertitter i folkekirkelige fællesskaber

Interviews og redaktion:

Ann Juul Kjestrup
Birthe Munck-Fairwood

Konsulent: Naser Rezaeih

Grafisk tilrettelæggelse: minigrafisk

© Victoria and Albert Museum, London
Forside: Persian Design

Fotos: Side 20-21: Meshaima; side 34: Holmgaard;
side 35: Øland-Christensen; side 38: Nr. Løgum Kirke;
side 40: K.E. Nielsen; side 41: Ingrid Smidt;
side 46: Mogensen; side 50: Anne Katrine Ebbesen
Hvor intet andet er anført: BMF

Statistik: www.nyidanmark.dk
Tal pr. 1. januar 2021

Oplag: 1.200
Tryk: Trykkeriet Friheden

Juni 2021

ISBN: 87-994128-7-X

Udgivet af:
Tværkulturelt Center
Ryesgade 68 · 2100 København Ø
3536 6535 · info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk

- med støtte fra Den folkekirkelige Udviklingsfond

Fra indvandrere til medvandrere

Tværkulturelt Center er et folkekirkeligt netværk og ressourcecenter, der i snart 30 år har hjulpet flygtninge og migranter til en god start i Danmark. Centret er et samarbejde mellem 180 sogne, migrant-menigheder, kirkelige organisationer og lokale mødesteder m.fl.

Læs mere:
www.tvaerkulturelt-center.dk

Indhold

4 Intro

5 Hvad var det, der skete?
Niels Nymann Eriksen

7 Iraneres møde med kristendommen i Vesten
Sara Afshari

11 Interviews: I kirken får vi fred
Nydanske konvertitter fortæller

12 Ahmad og Kobra: På rejse med Jesus

14 Aleah Mariam: Kom og besøg os

16 Allahbaksh og Golnaz: En ny familie i kirken

18 David Akhlaghi: Glad for kristendommen

20 Jameel Meshaima: Min tro har dybe rødder

22 Mohammad Reza: Gud er alt for mig

24 Mona og Sijawash: Tænder lys for Jesus

26 Naser Rezaeih: I nadveren får vi styrke

28 Shirin og Mehrdad: En lys dag kommer

30 Yasin Ahmadi: Et lys i mit hjerte

33 Case stories: Velkommen her
Præster og frivillige fortæller

34 Gammel Haderslev Kirke: En god rasteplads

35 Grønnevang Kirke: Vi førte folk ind i kristendommen

36 Jelling Kirke: I folkekirken er der frihed

37 Kingos Kirke: Nysgerrig tålmodighed

38 Nørre Løgum Kirke: Kristendom i praksis

39 Nørrelandskirken: Vi blev deres danske familie

40 Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring: Nøgleordet er relationer

41 Sct. Michaelis Kirke: Kontakt med dåbsvidner

42 Skt. Nicolai Kirke, Rønne: En berigelse for menigheden

43 Vesterbro Bysogn, Apostelkirken: At se det vokse frem

45 At konvertere er muligt, men derefter ...
Mogens Mogensen

47 Værd at vide

48 Medlem af folkekirken

49 Migranter i folkekirken

50 Farsikoordinator

51 Idékatalog

53 Værd at vide om flygtninge

54 Tal og fakta

55 Udlændingestatistik

VELKOMMEN HER

Mødet med flygtninge, der bevidst har tilvalgt kristendommen, kan være til stor inspiration for menigheder i folkekirken. Men det forudsætter, at folkekirken udvikler en gæstfrihedskultur, der kan fastholde nydanske konvertitter. De mange stemmer i denne lille bog fortæller, at det ofte er lykkedes - men også, at folkekirken fremover må være villig til at betræde nye stier.

Siden 2014 har omkring 31.000 flygtninge fået asyl i Danmark. De fleste kom fra lande, hvor kristendommen er mindretalsreligion. I samme periode voksede antallet af nydanske konvertitter fra Iran og Afghanistan markant. Mens dåb af asylansøgere i folkekirken har fået megen opmærksomhed, er den opfølgende indsats for at fastholde de nydøbte i den kristne tro og i folkekirken stadig forholdsvis ubeskrevet.

I dag bor mange spredt ud over Danmark, men sjældent i nærheden af den kirke, hvor de blev døbt. Med denne udgivelse ønsker Tværkulturelt Center at synliggøre nogle af de mange erfaringer, som præster og frivillige i folkekirken har gjort i mødet med nydanske konvertitter, med hen-

blik på at inspirere flere menigheder til at være opmærksomme på de nydøbte og invitere dem ind i kirkens fællesskab.

I første del fortæller 10 nydanske konvertitter om deres vej ind i den kristne tro, og hvad troen betyder for dem i dag. Det er personlige beretninger om møder med folkekirken i al dens forskellighed.

Anden del består af 10 case stories fra pionérsogne i fem stifter, hvor præster og frivillige med stort personligt engagement er gået velkendte såvel som nye veje for at styrke de nydøbtes tilknytning til folkekirken efter dåb.

I det afsluttende idékatalog giver iranere og afghanere gode råd til folkekirken om udvikling af en gæstfrihedskultur, der kan være med til at fastholde flere nydanske konvertitter i folkekirkelige fællesskaber og inddrage deres ressourcer og troserfaring i det lokale menighedsliv.

I sidste del findes også tal og fakta om migranter i Danmark og i folkekirken.

Hvad var det, der skete?

Niels Nymann Eriksen
Sogne- og indvandrerpræst
Vesterbro

Dåb af asylansøgere i folkekirken har fået megen opmærksomhed siden den store bølge af iranske og afghanske konverteringer i 2015-2017. Siden 2014 er omkring 700 personer med iransk baggrund blevet optaget som medlemmer i folkekirken. Hertil kommer afghanere og arabere samt dem, der konverterede gennem frikirker.

Der er nu gået fem år, siden bølgen toppede, og det er tid til at se tilbage. Formålet med denne udgivelse er imidlertid ikke blot at evaluere på processen eller forsøge at besvare nogle af de kritiske spørgsmål, der er blevet stillet. Et vigtigt formål er også at opsamle erfaringer og viden fra denne proces, som kan være med til at ruste os til at tage vare på de nyomvendte i vores menigheder. Hvad ved vi om, hvordan det er gået de nydøbte efter dåben? Hvordan har deres livs- og troshistorier formet sig?

Overordnet tegner der sig et billede af, at den kirkelige praksis hos mange af de nyomvendte har været aftagende. Efter en periode med stort engagement og dedikation, typisk sammenfaldende med asyltiden, følger for mange en periode, hvor deres forhold til de kirkelige fællesskaber forandres. Kirkegangen bliver for mange uregelmæssig eller ophører helt.

Hvad er grunden til denne forandring? For de fleste af os, der gennem længere tid har været engageret i processen, vil det ikke være muligt at konkludere, at asylansøgerne kun er blevet kristne

for at opnå opholdstilladelse. Dertil har vi haft for mange uafrystelige samtaler med mennesker, der søgte trøst og håb i kristentroen i en livskrise. Billedet er mere komplekst, og det vil kræve mange års fortsat eftertanke at nå til en klar forståelse af, hvad det egentlig var, der skete dengang.

Mange faktorer har været i spil. Grundlæggende ændres en flygtnings eksistensgrundlag med en opholdstilladelse. Mens asyltiden er kendetegnet ved, at man ikke har særlig stor indflydelse på sin egen fremtid, giver opholdstilladelsen mulighed for at tage fat og selv være med til at skabe sin fremtid. I denne proces skal troen finde en ny måde at udtrykke sig på. Den enkelte skal finde ud af, hvor troen og troens praksis har sin plads i en hverdag, hvor tid og tanker er optaget af sprogindlæring, jobsøgning og måske familiesammenføring eller forsøg på at stifte familie. I dette skift er det naturligt, at kirken kommer lidt på afstand. Det behøver ikke at være udtryk for hverken frafald eller instrumentalisering af troen. En af de vigtige opgaver for folkekirkens menigheder er at omstille sig til denne nye virkelighed. Det er på nogle måder lettere at være kirke for asylansøgere end for mennesker i en integrationsproces. Men vi er ikke lykkedes med at være kirke for konvertitter, før vi har taget denne opgave på os.

Denne udgivelse tjener en vigtig sag ved at samle forskellige stemmer, både fra konvertitterne selv og fra præster og frivillige. Den musik, der kommer

”” **Hvad ved vi om, hvordan det er gået de nydøbte efter dåben? Hvordan har deres livs- og troshistorier formet sig?**

” For de fleste af os vil det ikke være muligt at konkludere, at asylansøgerne kun er blevet kristne for at opnå opholdstilladelse. Dertil har vi haft for mange uafkrystelige samtaler med mennesker, der søgte trøst og håb i kristentroen i en livskrise.

ud, er ikke kun harmonisk. Selv om skuffelserne ikke fylder meget i beretningerne på de følgende sider, fornemmer man, at det har været en udfordrende tid, både for pionérmenighederne og for konvertitterne. Det er lærerigt for os alle at læse disse beretninger, ufiltreret, side om side.

Hvordan udvikler vi en folkekirkelig kultur, der kan fastholde de nydøbte i folkekirken? Udover de mange lokale tiltag og Tværkulturelt Centers ind-

sats, har Folkekirkens mellemkirkelige Råd etableret Folkekirkens Migrantsamarbejde, og der er skabt et provstisamarbejde, som lønner en farsitalende koordinator til at varetage denne gruppes behov. Det er alt sammen vigtige og nødvendige tiltag, som der er grund til at glæde sig over.

Og måske kan de mange stemmer i denne lille bog hjælpe os til at se nye perspektiver. Lad os lytte opmærksomt.

Konverteret - og hvad så?

Iraneres møde med kristendommen i Vesten

Sara Afshari

Ingén ved, hvor mange iranere, der er konverteret til kristendommen de seneste 10-20 år. Men der er tale om en udvikling, som aldrig før er set. Det er et fænomen, der ikke kan reduceres til, at iranere konverterer for at få asyl i Vesten. I mange lande hører man om iranske menigheder startet af konvertitter. Også i Iran advarer myndighederne om, at kristendommen vinder frem, selv om det er ulovligt. Der foregår noget.

Samtidig er det naivt at tro, at iranere udelukkende konverterer på grund af troserfaring. Meget tyder på, at det både handler om en længsel efter at finde Gud og om at bruge den kristne tro som et redskab til at integrere sig i Vesten. Mange ser Vesten som kristen og vil gerne passe ind her. På den måde bliver kirken også en bro til kulturel integration. For mange kommer en dybere forståelse af troen og det kristne liv først senere.

Mange iranere har hørt om kristendommen i Iran. Ved at vælge en anden religion kan de vise deres modstand mod det iranske styre og de religiøse lederes fortolkning af islam. De har set, at kristendommen har været med til at skabe fremgang og vækst i Vesten. Derfor vil mange gerne være kristne. Andre opsøger en kirke på grund af ligheder mellem islam og kristendommen. De har allerede kendskab til Jesus-skikkelsen fra deres egen religion, historie og poesi og vil gerne vide mere. I kristendommen finder de noget, de genkender.

I Europa har kirkerne gjort en stor indsats for at tage imod iranske flygtninge, der ønskede at kon-

vertere. Men efter dåben følger et liv som kristen. For mange begynder deres egentlige trosrejse først her. Hvad nu, spørger de. Hvordan skal jeg leve som kristen? Hvem er jeg nu? Som en sagde til mig: ”Er der et liv efter konvertering?”

Religion er kernen i vores eksistens i en kaotisk verden. At skifte religion er et valg, der griber afgørende ind i den menneskelige eksistens. I et sociologisk perspektiv har religion altid rummet paradokser. Religion er personlig og privat, men også offentlig og politisk. Mange steder er religion tæt forbundet med nationalitet og den voksende nationalisme, der sætter skel mellem mennesker. Men religion rummer langt flere positive end negative sider. Religion lærer os, hvordan vi skal forholde os til verden og mennesker omkring os og giver den enkelte et tilhørsforhold, der ikke kun handler om fællesskab her og nu, men om et meget større perspektiv: Hvor er min plads i universet? Hvad er formålet med mit liv? Religion hjælper os med at rekonstruere vores identitet og verdensbillede. Her finder vi de redskaber, vi behøver.

Derfor er det vigtigt, at religion praktiseres. For det er den religiøse praksis, der giver os oplevelsen af et åndeligt tilhørsforhold - at vi tilhører Kristus. Religion hjælper os med at skabe sammenhæng mellem fortid og nutid. Fortiden fortæller os noget om, hvem vi er i dag, og hjælper os med at forstå, hvor vi er på vej hen. Iranere, der konverterer i Vesten, har mistet den fælles

Sara Afshari

Iranskfødt sociolog og teolog og medstifter af den kristne satellitkanal Sat7Pars. I 2018 ansat som ekstern konsulent i Folkekirkens mellemkirkelige Råd med henblik på at undersøge iranske og afghanske asylansøgers vej til kristendommen i Danmark og videreudvikle folkekirkens arbejde blandt farsitalende konvertitter. Hovedtaler på flere konferencer i Tværkulturelt Center. Den 51-årige forsker og phd fra University of Edinburgh konverterede selv til kristendommen for 30 år siden i Iran og har i mange år fulgt udviklingen blandt iranske konvertitter i Vesten på nært hold. I dag er hun cypriotisk statsborger og bor i Oxford i England.

” Kirken må ikke gøre troen til en privatsag.

fortolkning af fortiden. Hvis de er konverteret på grund af afstandtagen fra islam eller det iranske præstestyre, tror mange, at de skal smide alt det gamle væk og starte helt forfra. Men de vil altid være iranere. Fortiden vil altid være der.

I Mellemøsten går tro og religiøs praksis hånd i hånd. Hvis vi som konvertitter vil integrere os i vores nye tro, må vi forene tro og en daglig praksis, der omfatter krop, sjæl og sind, og praktisere troen sammen med andre. Mange konvertitter savner netop den fælles praksis - sammenholdet og fællesskabet om troen, om at hjælpe de fattige og udsatte og gøre en konkret forskel i det samfund, man var en del af. Mange har svært ved at finde en erstatning for den stærke oplevelse af fællesskab, samhørighed og fælles praksis i hjemlandet og føler sig meget alene, når de skal finde ind i en ny trospraksis i Vesten, hvor ingen checker op på dem. Da jeg blev kristen i Iran for over 30 år siden, blev jeg en del af et kristent fællesskab af konvertitter, hvor vi udviklede vores egne sange, bønner og udtryksformer, der var autentiske for os og kom fra hjertet. I Vesten kæmper konvertitter ofte alene med mange spørgsmål. Det gør konvertitter meget sårbare.

Hertil kommer, at i Danmark har de fleste konvertitter mødt kristendommen gennem tolkning. De er ikke blevet undervist på deres eget sprog gennem deres egen kultur. Det er en stor udfordring for alle parter. Selv om tolkene gjorde deres bedste, var det ikke altid nok. Der er jo tale om et helt nyt ordforråd. Derfor er det vigtigt, at iranere får mulighed for at deltage i kristne konferencer

og andre samlinger med farsitalende undervisere, der har den samme kulturbaggrund.

Kirken har særlige forudsætninger for både at støtte flygtninges sociale og kulturelle integration og imødekomme konvertitters åndelige søgen og behov for integration i et trosfællesskab. At begynde et nyt liv i et nyt land tager en masse følelsesmæssig energi og kan være meget overvældende. Derfor er den sociale integration, der sker, når flygtninge og danskere mødes i kirken og for eksempel laver mad og spiser sammen, meget vigtig. Her er tale om et ligeværdigt menneskeligt fællesskab, hvor flygtninge ser, hvordan danskere er sammen, og danskere lærer noget om flygtningenes kultur. Samtidig har konvertitter brug for at finde ud af, hvordan man lever som kristen i Danmark. Det er kirkens opgave at sørge for, at nogen taler med dem om, hvad troen betyder i hverdagen, så der bliver en sammenhæng mellem integration, kristentro og dagligliv. Kirken må ikke gøre troen til en privatsag.

Konvertitter behøver hjælp til at bygge bro mellem fortid og fremtid og fokusere på de positive ting i fortiden, som de kan tage med ind i deres nye tro og praksis, når de skal opbygge en ny identitet og et nyt verdensbillede. Kirken kan være med til at skabe et miljø, der understøtter denne proces, og hvor flygtninge oplever, at deres fortid stadig har værdi.

Men konvertitter er ikke kun mennesker, der har brug for hjælp og støtte. Iranere er et stolt folk, der kommer fra en meget gammel civilisation.

Det iranske folk har aldrig mistet håbet om en bedre fremtid. Vi er overlevende. I folkekirken er der brug for flere platforme for dansk/persisk kulturdialog, hvor det ikke kun handler om at hjælpe flygtninge, men om at lære hinanden og hinandens kultur at kende. Iranere har meget at bidrage med.

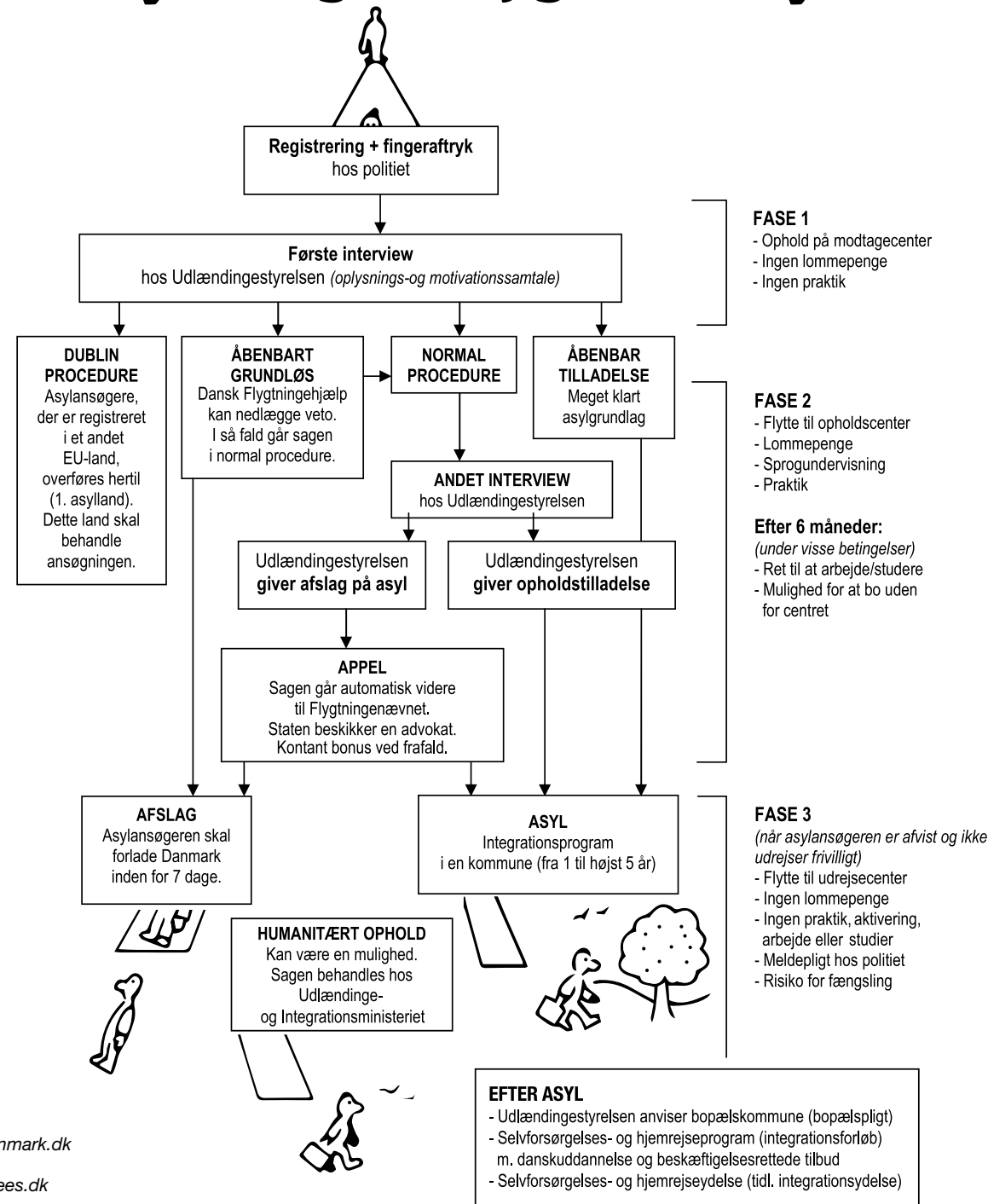
Hvis en etableret kirke vil være kirke for konvertitter, må den være villig til at ommøblere. Det indebærer, at man lytter til konvertitters historier - både om, hvad de har vundet gennem den

kristne tro, og hvad de har mistet, og at man er villig til at gøre nogle ting anderledes for at inkludere de nyankomne. Folkekirken har i mange år været en meget monokulturel kirke, hvor det at være kristen var det samme som at være dansk. Sådan er det ikke længere. Med deres anderledes troserfaring kan flygtninge, der er konverteret til den kristne tro, være med til at bringe et frisk pust og ny energi ind i folkekirken.

” Hvis en etableret kirke vil være kirke for flygtninge, må den være villig til at ommøblere.

En asylansøgers vej gennem systemet

Kilder: www.nyidanmark.dk
uim.dk
www.refugees.dk

Interviews

– I kirken får vi fred

Nydanske konvertitter fortæller

Ahmad og Kobra

På rejse gennem livet med Jesus

AHMAD OMIDI

- VUC kursist og frivillig tolk; tidligere taxachauffør
- kurder; født i 1989 i det vestlige Iran
- kom til Danmark i 2015; asyl i 2020
- gift med Kobra Omid, der er syerske; to børn på 9 og 3 år
- bor i Helsingør i Nordsjælland
- døbt 2016 i Rønne

Det var i Danmark, at vi fandt den levende Gud. Vi hørte første gang om kristendommen, mens vi boede på et asylcenter på Bornholm. Min bror var kommet til Danmark en måned efter os og havde mødt kristne i Iran. Han fortalte, at i Danmark er det lovligt, frivilligt og helt gratis at gå i kirke. Ingen ville komme efter os. I kirken kunne vi finde fred og tryghed. De første gange forstod vi ingenting, men musikken og fællesskabet talte til vores hjerter. Danskerne smilede til os og sagde velkommen, og da præsten fandt ud af, at vi ikke kendte kristendommen, tilbød han at undervise os. I begyndelsen tænkte vi, at hvis vi gik i kirke, kunne vi gøre vores egen religion fuldkommen. Men efterhånden forstod vi, at vi måtte vælge. Vi er kurdere og yarsanier*, og i vores religion tager man ud til hellige profeters grave. Jesus har ikke nogen grav. Han opstod fra de døde og har overvundet døden. Det var helt nyt for os. Vi snakkede meget med min bror og vores familier og besluttede at åbne vores hjerter for Jesus. Efter ni måneder blev vi døbt og fortsatte med at få undervisning i kirken. Undervisning er meget vigtig, når man er nybegynder i det kristne liv. Vi skal jo lære en helt ny Jesuskultur.

* Yarsan/Yari: Kurdisk monoteistisk religion stiftet i 1400-tallet af Sultan Sohak

Vi flygtede, fordi det blev meget farligt for mig i Iran. I vores land har kurdere ikke de samme rettigheder som andre. Jeg ville gerne hjælpe vores folk, men i Iran er det meget forbudt at tale eller skrive imod regeringen. På et tidspunkt kom politiet og ransagede vores hus. Hvis de havde fundet mig, havde jeg nok ikke været i denne verden længere.

Efter to år fik vi afslag på asyl. Først tænkte vi, at nu ville kirken måske heller ikke modtage os længere. Men sådan var det slet ikke. Nogle græd, da de hørte om vores situation. Så forstod vi, at vi ikke havde fået afslag hos vores Gud.

Der gik fem år, før vi fik asyl. Svære tider er en del af livet. I to år boede vi på Udrejsecenter Sjælsmark. Når politiet sagde, at der ikke var noget håb for os, og at de ville tvinge os tilbage til Iran, følte jeg meget stærkt den livsfare, der ventede på mig. Jeg er taknemmelig for, at vi havde frihed til at komme i kirken, og jeg takker Jesus for alle de mennesker, der hjalp os til ikke at blive modløse. Da kirkerne lukkede på grund af corona, fortsatte flere præster med at undervise på Skype. Vi bad også sammen med vores venner online. I Sjælsmark prøvede vi at være gode naboer og opmuntre andre. Ikke alt var dårligt. Jesus var sammen med os, og vi tror på, at han havde en opgave til os i Sjælsmark. Det var helt uventet, da vores asylsag blev genoptaget i 2020, og vi fik asyl. Gud har vist os, at han kan ændre alt.

Vi flyttede til vores nye hjem i Gribskov Kommune midt under coronanedlukningen. En af de første dage kom to danskere fra kirken med blomster og et kort og sagde velkommen. De inviterede os til fredagsfællesskab efter corona, og

* Farsi (persisk): Det officielle sprog i Iran. Tales af 110 millioner mennesker.

vores datter blev inviteret med i kirkens børneklub. Vi blev meget glade. Vi har besluttet, at folkekirken skal være vores kirke. Det er der, vi er døbt, og vi tror på, at Jesus valgte den præst, der døbte os. Men det er vigtigt for os, at vi kan komme som familie. Vi kender en kirke, hvor de har et særligt rum til børn bag en glasvæg. Der vil vi gerne komme, for vores søn er kun tre år og larmer meget! Præsten har også spurgt, om jeg vil hjælpe med at oversætte til farsi for andre iranere. Det vil jeg meget gerne. Jeg tolker allerede på flere digitale platforme, der tilbyder undervisning og fællesskab på farsi. Jeg takker Gud for, at han har givet mennesker visdom til at opfinde internettet, så vi kan være sammen på Skype, GoogleMeet og Zoom. Somme tider bliver jeg også bedt om selv at undervise. Så beder jeg Helligånden vejlede mig, for Guds rige er meget større og dybere, end vi mennesker kan forstå. Før vi fik asyl, var jeg i præstepraktik hos en dansk præst, der bad mig skrive en prædiken hver uge og hjælpe med konfirmanderne. Jeg vil meget gerne arbejde frivilligt i kirken.

Jeg har lagt en video op på Facebook, hvor jeg opmuntrer andre iranere til at gå i kirke. Når vi kommer i kirken, får vi håb og føler os ikke ensomme. Troen kan blive død, hvis man ikke er en del af et fællesskab. I kirken lærer vi Jesus bedre at kende. Vi lærer også ved at lytte til andres bønner. Bøn giver vores hjerte fred.

Hver gang vi får nadveren, siger vi tak til Jesus Kristus, fordi han kom til verden, døde for os på korset og opstod igen. Vi siger tak til Jesus, fordi vi får lov at være i hans nærvær. Han vil aldrig forlade os. Som kristne er vi på rejse gennem livet sammen med Jesus.

آرامش [Aramesh]: Fred (farsi)*

” Undervisning er meget vigtig, når man er nybegynder i det kristne liv. Vi skal jo lære en helt ny Jesuskultur.

Ahmad Omid

Aleah Mariam

Vi håber, at danskere fra kirken vil komme og besøge os

ALEAH MARIAM

- kosmetolog; BA i lingvistik
- født i 1985 i Iran
- kom til Danmark i 2018; asyl i 2019
- gift og mor til en datter
- bor i en jysk provinsby
- døbt 2019 i Holstebro

Vi rejste ikke, fordi vi havde et dårligt liv i Iran. På mange måder var livet godt. Min mand havde sin egen forretning, hvor han producerede og solgte tøj. Jeg arbejdede som kosmetolog, og i nogle år havde jeg min egen børnehave. For 12 år siden fik vi vores datter. Vi havde en stor lejlighed og manglede ikke noget. Vi havde familie og venner og et aktivt socialt liv. Men alligevel følte jeg en tomhed. Det var, som om jeg ledte efter noget mere.

I skolen havde jeg lært, at Jesus var en profet, men jeg kendte ikke noget til kristendommen. Jeg blev først interesseret i at vide mere for fem år siden, da en kristen armenier flyttede ind i nabo-lejligheden. Vi besøgte hinanden og blev gode venner. På et tidspunkt blev min søster syg, og jeg var meget bekymret. Min nabo foreslog, at jeg bad til Jesus Kristus. Mente hun profeten Jesus? Nej, Jesus var Gud, sagde hun. Så lagde hun hånden på min skulder og bad en bøn. Havde jeg lyst til at vide mere? Selv om det var farligt, sagde jeg ja. Min nabo begyndte at give mig små sedler med bibeltekster, for bibler er forbudt i Iran. Jeg læste, at Gud elsker alle mennesker i verden, og derfor sendte han sin søn. Det talte til mit hjerte.

En dag opstod der en voldsom brand i den bygning, hvor min mand arbejdede. Jeg så branden i fjernsynet og blev meget bange. Jeg ringede til min mand, men han svarede ikke. Så kaldte jeg på min nabo, og hun bad sammen med mig for min mand. 20 minutter senere ringede han og sagde, at han var uskadt. Mange var omkommet. Bagefter tænkte min mand meget, og efter nogle måneder ville han gerne vide mere om Jesus. Men vi vidste ikke hvordan. Iranere kan ikke bare gå i kirke. Det er meget farligt. En enkelt gang besøgte vi en huskirke, hvor mennesker bad og sang og snakkede om Bibelen, men kort efter fandt politiet huskirken. Nogen havde angivet dem. Vi kom der kun den ene gang.

Derefter skete der mange ting. Min mand fik politiske problemer, og under en razzia i vores hjem fandt politiet ud af, at vi havde interesse for kristendommen. I april 2018 flygtede vi til Tyrkiet og videre med fly til Danmark, hvor vi fik asyl året efter.

I Danmark spurgte vi efter en kirke. Det viste sig, at danskere fra en lokal kirke kom hver uge og hentede folk på det asylcenter, hvor vi boede. I kirken oversatte en tolk til farsi, så vi kunne forstå alt. Jeg følte en stor fred i mit hjerte. Vi fik også en bibel og begyndte at læse. Senere blev vi flyttet til en anden by, hvor vi var 30 asylansøgere, der kom i kirken om søndagen. Hver uge var der også bibelundervisning og bibelkreds i private hjem. Vi var med til det hele og begyndte at lave te og kaffe og kage i kirken og rydde op bagefter. Til gudstjenesten om søndagen delte min mand salmebøger ud.

En måned inden vi blev døbt, drømte jeg, at Jesus kom til mig, tog min hånd og sagde:

"Kom, du er ikke alene." Samme nat havde min mand en deltaljeret drøm, hvor den danske præst kom vand på hovedet af os og vores datter. Dagen efter sendte en dame fra kirken en sms, hvor hun skrev, at nu mente kirken, at vi var klar! Da jeg blev døbt, var det, som om jeg blev helt ren. Jeg blev Guds barn.

Efter dåben fortsatte vi med at få undervisning. Da vi fik asyl og blev flyttet igen, hjalp vores venner med kontakt til en kirke det nye sted. Den første søndag kom de fra kirken og hentede os, men nu kommer vi selv. Vi er den eneste familie fra Iran, så der er ikke oversættelse. I dag forstår vi det meste, men den første tid forstod vi ikke så godt. I kirken siger de hej og farvel og er meget venlige, men det er svært at lære danskere at kende. Sproget og kulturen er stadig en barriere. Vores datter siger, at hun næsten ikke mærkede, at hun lærte dansk. Hun lærte det bare. Men sådan er det ikke for os.

Herhjemme læser vi i Bibelen hver dag og lytter til kristne sange. Vi følger også online bibelundervisning fra vores gamle kirke og online kristne konferencer på farsi. Men det er ikke helt nok. Vi vil gerne noget mere. Efter corona håber vi, at flere danskere fra kirken vil komme og besøge os, så vi kan snakke sammen om Gud.

I vores land levede vi med mange regler. Hvad tænkte Gud? Gjorde vi ting godt nok? Som kristne ved vi, at Gud elsker os og har tilgivet os. Det gør det lettere for os at tilgive andre. I dag bor vi i et land, hvor vi har rettigheder, og hvor vi kan tage til kirke og snakke med folk uden at være bange. Vi er meget taknemmelige for, at vi har mødt Guds kærlighed.

خوش امدی [Khosh amadi]:
Velkommen (farsi)

” I kirken følte jeg en stor fred i mit hjerte.

Aleah Mariam

Allahbaksh og Golnaz

I kirken har vi fået en ny familie

ALLAHBAKSH

- arbejder i pizzeria; uddannet elektriker og murer
- født i 1989 i Irak i kurdisk flygtningefamilie; opvokset i Iran
- kom til Danmark i 2016; asyl i 2018
- gift med Golnaz Omid; tre børn på 3, 8 og 11 år
- bor i Eskilstrup på Falster
- døbt 2017 i Frederikshavn

For snart ti år siden fik jeg problemer med de iranske myndigheder. En dag ringede min lillebror og fortalte, at politiet havde ransaget vores lejlighed og fundet papirer. Derefter gik det hele meget hurtigt. Vi flygtede over grænsen til Tyrkiet med vores lille søn. Vi vidste ikke, hvordan vi skulle klare os, men efter nogle måneder lykkedes det mig at finde arbejde, så vi kunne leje en lille lejlighed. Min kone var gravid med vores datter og fik ingen hjælp, men heldigvis var vores datter sund og rask. Senere blev vi registreret som flygtninge hos UNHCR. Men der var alt for mange flygtninge til, at de kunne hjælpe alle. De heldige blev genbosat i andre lande. Vi var ikke heldige.

En dag flyttede en iransk familie ind i lejligheden oven over os. De kom fra en større by i Iran og var kristne. Det var første gang, vi mødte kristne. Vi besøgte hinanden og snakkede meget. En dag spurgte de, om de måtte bede for os. Det måtte de gerne. Måske begyndte Jesus den dag at banke på vores hjerter.

I Tyrkiet havde vi mange problemer. Jeg mistede mit arbejde. Mange dage var vi sultne. Vi havde to børn. Efter fire år besluttede vi at rejse videre til Norge, hvor jeg har en morbror. Vi lånte penge,

så vi kunne sejle over havet til Grækenland. Det var ikke den slags båd, hvor man har billetter. Det var en plastikbåd på måske to gange ni meter. I båden var vi 75 mennesker, der sad oven på hinanden. Børnene var meget bange og græd hele tiden. Efter to timer nåede vi Grækenland. Siden dengang har vi ikke kunnet lide åbent vand.

Vi nåede aldrig til Norge. I Danmark blev vi stoppet af politiet. ”I bliver her,” sagde de. Det viste sig, at Golnaz havde en bror, der også var kommet til Danmark og var blevet kristen her. Han kom og bad for os på asylcentret og gav mig en film om Jesus. ”De første gange forstår du måske ikke. Men bliv ved med at se,” sagde han. Da vi blev flyttet til et asylcenter i Frederikshavn, sørgede han for, at en præst kom og besøgte os og inviterede os i kirke. Helt fra den første dag kunne vi rigtig godt lide kirken og de mennesker, vi mødte. De viste os stor kærlighed og hjalp os på samme måde som vores egen familie. I dag kalder vi en af familierne for vores danske far og mor.

Som de fleste goranikurdere var vi yarsanier, da vi kom. I Iran gik vi ud til hellige profeters grave for at bede. I Danmark begyndte vi at bede til Jesus. Langsomt voksede troen i os. Jeg fik en bibel og læste hver dag. Hver uge gik vi til undervisning med tolk i kirken og lærte mere om Jesus. Efterhånden forstod vi mere og mere. Efter seks måneder kendte vi Gud som vores far og besluttede, at vi ville døbes.

Da asylcentret kort efter lukkede, blev vi overflyttet til et center i en anden by. Vi var kede af at flytte, men vores danske venner sørgede for, at vi fik kontakt med en kirke det nye sted. Allerede den første dag kom en dame fra kirken og hentede

os på asylcentret. Jeg husker tydeligt, at præsten gav os et knus. Der var så megen varme. I de 18 måneder, vi boede på centret, kom vi i kirken flere gange om ugen til bibelundervisning og gudstjerner. Vi inviterede også andre fra centret med. I kirken fik vi nye venner, der støttede os meget. Endnu engang fik vi en ny familie.

Da vi fik asyl for to år siden, blev vi flyttet til en lille by på Falster. Vores venner i kirken hjalp os med kontakt til en luthersk frimenighed, hvor vi er kommet siden. Det er godt for os at gå i kirke om søndagen. Det er en lille menighed, hvor vi kender hinanden. De henter også vores søn, så han kan komme i juniorklub i en anden by. I dag synger vi altid et dansk bordvers, inden vi spiser, og hver aften beder min kone aftenbøn med børnene. Hvis vi glemmer at sige tak til Gud, minder børnene os om det.

For to år siden blev vores yngste søn syg med leukæmi og var indlagt på Rigshospitalet i mange måneder. Vi var meget bange og bad meget til Jesus om at hjælpe vores søn. Vores danske venner kom på besøg fra Jylland og Falster for at være sammen med os. En dag gik vi over i hospitalets kirke sammen med min kones bror og bad til Jesus for vores søn. Det gav os ro i hjertet.

I dag har vi en travl hverdag. Vores søn skal mange gange til Rigshospitalet. Jeg har fast arbejde i en anden by seks dage om ugen. Vi har sprogskole. Vores danske venner forstod, at vi havde brug for en bil, da vores søn ikke må rejse med offentlig transport. De hjalp os med penge, så jeg kunne tage kørekort og købe en bil. Vores søn er stadig ikke rask, men vores hjerter fortæller os, at Gud er vores far. Vi har en far i himlen, som hjælper os.

محبت [Mohabat]: Kærlighed (farsi)

” Vi synger altid et dansk bordvers, inden vi spiser.

Allahbaksh Omid

David Akhlaghi

Jeg er glad for, at jeg har fået kristendommen

DAVID AKHLAGHI

- læser HF enkeltfag og søger ind på elektrikerskole
- født ca. 1997 i et landdistrikt i Afghanistan
- flygtede til Pakistan i 2013 og videre alene til Iran og Europa
- mødte den kristne organisation FAROS i Athen, der hjælper uledsagede mindreårige flygtninge
- kom til Danmark i 2015; asyl i 2016
- bor i Horsens
- døbt 2018 i Horsens

Der har været krig i Afghanistan, så længe jeg kan huske. Da jeg var barn, var vi altid bange. Min far var politibetjent og arbejdede for regeringen, men regeringen kunne ikke hjælpe os. Vi boede ude på landet, og vi børn hjalp min mor med at passe dyr og marker. Min far var en meget god og venlig mand, der prøvede at hjælpe andre. Han var ikke religiøs og gik aldrig i moskéen. Jeg elskede min far og var stolt af ham. Min mor troede på frihed for alle mennesker og sagde ofte, at alle mennesker har ret til at tale og tænke frit. Jeg var den ældste af fire søskende, og når der var meget krig, og Taliban kom og slog folk ihjel, samlede hun os i et rum bag vores hus. ”Det skal nok blive godt, når I bliver voksne,” sagde hun.

Da jeg var omkring 13 år, blev min mor syg og døde. De næste år passede min far mig og mine søskende, men efterhånden blev der mere krig, og en dag kom min far ikke hjem fra arbejde. Om aftenen kom min onkel og fortalte, at Taliban havde skudt min far. Kort efter flygtede vi til Pakistan sammen med min onkel. Men Pakistan kunne ikke lide flygtninge, så vi besluttede, at jeg skulle rejse videre alene. Senere ville min onkel og mine søskende følge efter.

Da jeg kom til Iran, mistede jeg kontakten med min onkel og mine søskende. Når jeg ringede, var der ikke nogen, der svarede. Efter et år flygtede jeg videre til Tyrkiet sammen med nogle andre drenge. Vi gik i bjergene i fem dage. Vi så mange, der døde undervejs. De manglede vand og mad og kunne ikke mere. Jeg var rigtig meget bange. Fra Tyrkiet kom vi videre til Grækenland. Vi var 70 personer i en lille båd, men inden vi nåede Grækenland, sank båden. Vi lå i vandet i fem-seks timer i vores redningsveste. Nogle af mine kammerater så jeg ikke mere. Om natten har jeg stadig mareridt om folk, der råber om hjælp.

I Athen sov vi i en park, hvor en mand somme tider gik rundt og snakkede med os. Han hilste på alle og fortalte om kærlighed og frihed. Han fortalte også om Jesus. Jeg var meget træt af religion og ikke interesseret. Men han blev ved med at fortælle på en kærlig måde og inviterede os hen til et center, hvor de hjalp drenge som os med mad og tøj. Efterhånden fik jeg lyst til at høre mere. I halvanden måned kom jeg i centret næsten hver dag og fik også en bibel på farsi.

Jeg ville videre til Tyskland, men jeg vidste ikke, at toget fortsatte til Danmark. Derfor blev det her, jeg søgte asyl. De første måneder boede jeg på et asylcenter i Jylland. Hvis jeg ikke havde mødt kristne i Grækenland, havde jeg nok ikke opsøgt en kirke. På centret mødte jeg en iraner, der tog mig med i en kirke, hvor der var oversættelse til farsi. I kirken følte jeg en stor ro. Senere fulgte jeg et kursus i kristendom i en frikirke. Men jeg var ikke klar til at blive døbt. Jeg havde set så mange ting, og om natten kørte det hele som en film i mit hoved. Da jeg efter godt et år fik asyl, begyndte jeg

at slappe lidt af. Jeg flyttede til en lille by ude på landet, hvor en dame tilbød at køre mig i kirke, da hun fandt ud af, at jeg var kristen. Jeg kunne godt lide de mennesker, jeg mødte gennem kirken. De havde kærlighed og var fulde af energi. Nogle af dem er i dag som min familie. Jeg følte, at jeg havde fundet min kirke. Jeg var også med på kristne sommerstævner og begyndte at gå til samtaler hos præsten, hvor vi læste i Bibelen på dansk. Nogle ord var svære, men præsten var god til at forklare. Efter tre måneder blev jeg døbt. Siden corona har kirken mest været online, så det seneste år har jeg ikke været der så meget, men jeg lytter somme tider til Bibelen på min app.

Hver dag styrketræner jeg i fitnesscentret. Jeg spiller også fodbold. Når jeg træner, går mine tanker et andet sted hen. Mine kammerater kan se mit kors, og hvis nogen spørger, siger jeg, at jeg er kristen, men jeg går ikke dybt i det. Det er min private tro, og jeg kan mærke, at de ikke ved meget om kristendom. Nogle fra mit land kan ikke lide, at jeg er kristen, så jeg er ikke så meget sammen med afghanere.

Jeg er glad for, at jeg har fået kristendommen. Jeg tror også, at min far ville have været glad. Som politibetjent havde han amerikanske kolleger, og jeg kan huske, at han fortalte, at amerikanerne tror på Jesus, og at Jesus ikke tænker på krig. Min far kunne godt lide Jesus.

Jeg fortryder ikke, at jeg blev døbt. Men somme tider føler jeg mig meget alene. Jeg leder stadig efter min familie og mine søskende gennem Røde Kors. Somme tider er mine tanker helt væk i flere timer. Men når jeg fortæller Gud, hvordan jeg har det, får jeg en bedre følelse. Så får jeg ro i mit hjerte.

صلح [Solh]: Fred (dari)*

” Om natten har jeg stadig mareridt om folk, der råber om hjælp.

David Akhlaghi

* Dari (afghansk persisk): Det ene af de to officielle sprog i Afghanistan. Tales af 20 millioner mennesker.

Jameel Meshaima

Min tro har dybe rødder i Mellemøsten

JAMEEL MESHAMA

- IT- og digitaliseringssupporter; uddannet diplomingeniør
- født i 1961 i Bahrain
- kom til Danmark i 1995
- gift med Gunhild Meshaima, der er lærer; tre voksne børn
- bor i Holstebro
- døbt 1981 i Wales

Jeg blev kristen, fordi jeg under et studieophold i Storbritannien blev overbevist om, at Jesus er vejen, sandheden og livet. Nogle unge inviterede mig med i et kristent fællesskab, hvor vi snakkede om Gud og bad sammen. Det var ikke et fremmed sprog for mig. I Bahrain havde jeg læst bøger om kristendom skrevet af muslimer. Jeg fik en bibel og begyndte at læse. Hvis det var sandt, hvad betød det så for mit liv? Efter et par år var jeg klar til at blive døbt. På det tidspunkt var jeg 20 år og kom i en lokal baptistkirke. Da præsten spurgte, om jeg troede på Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd, svarede jeg ja. For sådan var det.

Selvfølgelig var det ikke noget, jeg bare lige fortalte min familie i Bahrain. Det gør man altså ikke, når man kommer fra min baggrund. Man tager det stille og roligt. Det vigtigste er at leve med Jesus hver dag. I mit land er islam statsreligion, og der er dødsstraf for at forlade islam. Da jeg kom hjem, kunne min familie jo nok se nogle forandringer i mit liv. Når der blev kaldt til bøn i moskéen, bad jeg på mit værelse. I begyndelsen tænkte de, at det nok bare var for en kort periode. Han er jo lige kommet fra England. Men det var det altså ikke.

Da jeg senere giftede mig med en kristen pige, kunne de se, at der ikke var nogen vej tilbage. Min kone kom fra Danmark og underviste på den amerikanske missionsskole Madrassat Al Raja, der betyder Håbets Skole. Da vi i 1995 blev nødt til at rejse til Danmark på grund af politisk uro, blev det lettere for min far at bære skammen. Min far var mullah og kendt som Abu Jameel - Jameels far. Det var en stor skam for ham, at hans ældste søn var frafalden. Men min far slog aldrig hånden af mig. Jeg blev ved med at være en del af familien. Det var da ikke let. Men det var lettere for mig end for min familie. Jeg vidste jo, at Jesus var med mig.

Jeg har altid vidst, at hvis jeg skulle blive glad for min kristne tro, måtte jeg integrere mig i den kristne kirke. Når man ikke er vokset op med kristendommen, er det vigtigt at læse i Bibelen og have fællesskab med andre kristne. Det er ikke nok at fremsige trosbekendelsen. Man har brug for viden og for at lære at leve som kristen. Det er det, der skal bære én fremover. Hvordan har man fællesskab med Gud i kristendommen? Hvordan beder man som kristen? Hvordan læser man Bibelen? Hvad betyder det, at Kristus bor ved troen i mit hjerte? Det handler både om dåbsoplæring og livsoplæring.

I dag kan jeg stadig godt savne de arabiske salmer og det stærke fællesskab i vores menighed i Bahrain. Det tog flere år, før menigheden turde byde mig velkommen. Var jeg en ægte konvertit, eller var jeg fra det hemmelige politi? De var nødt til at være forsigtige. Men efterhånden blev min kone og jeg integreret i menigheden. Vi havde et meget stærkt fællesskab og blev som en stor familie. Min kristne tro vil altid have dybe rødder i Mellemøsten.

** Arabisk: Hovedsprog i Mellemøsten. Tales af 450 millioner mennesker.*

الأمل [al amal]: Håb (arabisk)*

Da vi kom til Danmark, var det naturligt for os at gå hen i den nærmeste kirke. Det var en folkekirke med en søndagsmenighed på et par hundrede. En af de første dage var der en fra kirken, der kom med hjemmebagt kage og sagde velkommen. Det glemmer jeg aldrig. Det var meget smukt. I kirken følte jeg mig ikke fremmed. De første år gik vi i kirke hver søndag og var også med i en bibelkreds. Om sommeren deltog vi i tværkulturelle familieejre med bibelundervisning og kristne sange. Senere ændrede sygdom vores familiesituation, så vi måtte prioritere anderledes. Når det kan lade sig gøre, går jeg stadig i kirke med stor glæde. Ikke fordi jeg skal, men fordi det er noget, jeg gerne vil.

Man vokser med de opgaver, man får gennem livet. I dag er jeg et andet sted end for 40 år siden. Som kristen har jeg en relation til Jesus, som ingen kan tage fra mig. Han har lovet aldrig at forlade mig. Hvordan skulle jeg kunne leve uden ham? Jeg er i et levende fællesskab med Gud. Hver morgen løfter jeg dagen op og lægger den i Guds hænder. Så går jeg ud i dagen sammen med Jesus. Derfor har jeg altid haft håb. Jeg ved, at Gud vil gøre det bedste for mig, fordi han elsker mig. Han bærer alle mine byrder. Jeg hilser hver morgen med Kristi kærlighed i mit hjerte.

At leve som kristen i Danmark er meget anderledes end i Bahrain. I et muslimsk land er der nogle helt andre udfordringer. I Bahrain lærte jeg at holde fokus og leve med Jesus hver dag. Det har hjulpet mig senere i livet. At være kristen er aldrig noget let. I dag er min tro som et træ med dybe rødder.

” Når det kan lade sig gøre, går jeg stadig i kirke med stor glæde.

Jameel Meshama

Mohammad Reza

Gud er alt for mig

MOHAMMAD REZA

- pensionist; uddannet bygningsingeniør
- født i 1951 i Iran i en større by nær den tyrkiske grænse
- kom til Danmark i 2014; asyl i 2015
- gift på 42. år; tre voksne børn i Danmark
- bor i en sjællandsk provinsby
- døbt 2014 i Odense

Jeg kom til Jesus sent i livet. Da jeg blev døbt for syv år siden, var jeg 63 år. Først da var jeg klar.

I Iran voksede jeg op med religion. Min far var en kendt mand i byen og en meget god muslim, der bad fem gange om dagen og fulgte islams regler. Jeg kunne mærke, at han havde god kontakt med sin Gud. Han var en lærd mand, der var meget respekteret i moskéen og gav penge til mad til de fattige. I moskéen lærte mine brødre og jeg tidligt at læse Koranen og følge islams regler.

I vores by var der en gade, hvor der kun boede kristne familier. I skolen havde jeg kristne venner, og somme tider var jeg på besøg i deres huse. Jeg kunne godt lide de kristne. Men det var ikke noget, jeg fortalte min familie. I Iran er det farligt for muslimer at vise sympati for kristendommen. Men jeg vidste, at min mor også havde haft kristne venner.

Da jeg blev voksen, blev livet fyldt med andre ting. Jeg blev gift, tre børn kom til, og sideløbende med mit job i kommunen opbyggede jeg mit eget ingeniørfirma. Hverdagen var fuld af opgaver og ansvar.

Først mange år senere fik jeg igen kontakt med kristendommen. I 2008 måtte min ældste datter flygte og endte i Danmark,

hvor hun giftede sig ind i en kristen iransk familie. Efter nogle år besøgte jeg min datter. Hun tog mig med i en iransk kirke, og senere gav min svigersøn mig en bibel. I Iran begyndte jeg at læse i Bibelen, selv om det var forbudt. Det var meget interessant for mig. Det overraskede mig, at der ikke var en hel masse forbud i kristendommen. I islam er der regler for alt. Som muslim havde jeg i mange år prøvet at få en relation til Gud ved at overholde islams regler. Men det var som om jeg gik den forkerte vej. Når jeg læste i Bibelen, følte jeg, at Gud rørte ved mit hjerte. Jeg begyndte også at se kristent satellit-tv og bad Gud om at give fred til mit hjerte og mine tanker.

Jeg havde ikke planlagt at rejse. Det hele skete meget pludseligt. Når man er 63 år, forlader man ikke sit land uden en meget god grund. Jeg efterlod det hele - hus og bil og alt, hvad jeg havde bygget op gennem et langt liv. Da jeg søgte asyl i Danmark i 2014, vidste jeg, at jeg var kristen. Der gik otte måneder, inden jeg fik opholdstilladelse og kunne søge om familiesammenføring med min kone. Mens jeg ventede, boede jeg på et asylcenter på Bornholm. Jeg læste meget i Bibelen og tænkte på Gud, og på min iPad lyttede jeg til kristne sange. Det fandt jeg meget ro i. Jeg ved ikke, hvordan jeg klarede det. Gud hjalp mig. Mange gange gik jeg hen i kirken. Jeg satte mig bare ind og bad.

Efter nogle måneder blev jeg døbt i en frikirke i Odense på min fødselsdag. Forinden havde jeg fået undervisning af en præst. Dåben var en meget stærk oplevelse. Når man kommer op af vandet, er man som en ny person - der er ingen vej tilbage. På det tidspunkt vidste jeg ikke, om jeg ville få opholdstilladelse, men jeg kunne ikke vente længere.

For mig er kirken et sted, hvor jeg får fred og nye tanker. I kirken bliver livet nyt. I den by, hvor jeg bor, kommer jeg i den lokale folkekirke, fordi det er den nærmeste kirke. Efter fem år forstår jeg stadig ikke prædikenen. Dansk er et meget svært sprog for mig. Men heldigvis er der bestemte tekster til hver søndag. Om lørdagen læser jeg teksterne på farsi og tænker over dem. I kirken sidder jeg og læser og beder, for vores Gud siger, at når to eller tre kristne er sammen, er han der også. Jeg elsker Gud og vil gerne være sammen med ham hele tiden. Under nadveren tænker jeg over, om der er noget, jeg skal have gjort op i mit liv, og så siger jeg tak til Jesus. Før corona hjalp jeg somme tider i kirken. Jeg vaskede nadverbægre, delte salmebøger ud og lavede kaffe. Jeg vil meget gerne gøre noget for kirken. Gud har jo vist sin store kærlighed til mig.

I Danmark har jeg frihed til at vælge min religion. Her kan jeg gå i kirke og bede uden at få problemer. Sådan er det ikke i Iran. Hver dag lytter jeg til prædikener og lovsang på farsi på YouTube. Jeg lytter derhjemme, og når jeg går ture eller arbejder i min kolonihave. Gud er alt for mig, og jeg elsker ham. Det er helt nok for mig. I dag har også min søn og min yngste datter asyl i Danmark. Min kone er ikke døbt, men hun forstår mange ting. Vi har været gift i 42 år og kender hinanden meget godt. Jeg snakker meget med Gud om min familie. Jeg er meget taknemmelig for, at Danmark tog imod os. Hver dag beder jeg for danskerne og ønsker alt det bedste for Danmark. I dag er jeg en glad og meget taknemmelig mand. Jeg drømmer om, at Gud en dag vil forvandle Iran, så jeg kan tage tilbage og fortælle iranere om Jesus.

آرامش [Aramesh]: Fred (farsi)

” Hver dag beder jeg for danskerne. Jeg ønsker alt det bedste for Danmark.

Mohammad Reza

Mona og Sijawash

Tænder lys for Jesus

MONA SEYGHALAH

- arbejder i catering firma; uddannet ingeniør; universitetsgrad i fiskeopdræt
- født i 1988 i Iran
- kom til Danmark i 2015; asyl i 2016
- gift med Sijawash Bavandi, der er kok og tidl. importør og forhandler af mobiltelefoner
- bor i Rødovre
- døbt 2016 i Fredericia

Da vi blev registreret som asylansøgere i Danmark, blev vi spurgt om vores religion. Jeg trak vejret dybt og sagde: ”Jeg er kristen.” Det havde jeg aldrig før sagt højt. I Iran er det meget forbudt.

Jeg var ikke ret gammel, da jeg første gang tændte lys for Jesus. Min mor havde fortalt mig, at Jesus elsker børn. På papiret var min familie muslimer, men når jeg tænker tilbage, tror jeg, at min mor havde Jesus i sit hjerte. I vores hjem i Teheran talte vi ikke om religion, men min bror og jeg havde stor frihed til at læse bøger. Jeg begyndte tidligt at læse og google ting om Jesus. Jeg var meget tiltrukket af Jesus. Han var så anderledes. Jeg havde også en veninde, der var kristen armenier. Vi snakkede meget sammen. Da jeg mødte min mand Sijawash, fortalte jeg ham, at jeg havde Jesus i mit hjerte. Det skulle han vide. Det viste sig, at hans bedstemor havde gået i kirke inden revolutionen og havde fortalt ham om Jesu mor Maria.

For seks år siden fik Sijawash politiske problemer. Derfor blev vi nødt til at forlade Iran. Vi rejste gennem flere lufthavne uden rigtige papirer. Jeg bad til Jesus hele tiden. At det gik godt var et mirakel. Vi endte på et asylcenter i Fredericia, hvor vi den første søndag gik hen i en kirke og

fortalte, at vi var kristne og ville døbes. Vi fik lov at deltage i en dåbsklasse, og efter to måneder blev vi døbt. Jeg bare græd og græd af glæde! I flere år havde jeg ønsket at blive døbt, men i Iran var det alt for farligt. Da jeg fortalte mine forældre, at jeg var døbt, blev de meget glade på mine vegne.

Der gik knap et år, inden vi fik asyl som politiske flygtninge. Derefter var det vigtigste for os at få et arbejde og tjene vores egne penge, så da Sijawash fik tilbudt et job i København, besluttede vi at flytte dertil. Siden har vi arbejdet i restaurationsbranchen og inden for catering og klarer os selv. Vi har arbejdet rigtig meget og haft flere jobs på samme tid. Inden coronanedlukningen var Sijawash frokostansvarlig i en større firmakantine og arbejdede også som kok på en restaurant. Jeg havde et godt job som kvalitetskontrollør i en cateringvirksomhed i Københavns Lufthavn. Det betød lange arbejdsdage med skæve arbejdstider og mange weekendvagter. Når vi endelig havde fri en weekend, besøgte vi venner eller tog ud at rejse. Vi har altid gerne villet se verden.

Vi har stadig tæt kontakt med mange af vores venner fra kirken i Fredericia og har flere gange været tilbage på besøg. Hver gang er det som at komme hjem. Da vi blev døbt, inviterede vi alle i kirken til en stor dåbsfest, så vi kender rigtig mange. Kirken sørgede også for, at vi fik danske dåbsvidner, der i dag er som vores familie. Vi besøger hinanden og ringer sammen næsten hver uge. Da Sijawash sidste år mistede sin far, der døde af corona i Iran, kom 40 mennesker til mindesamvær i et lejet lokale i København, hvor vi havde stillet blomster frem sammen med et billede af Sijawash’ far. Mange var vores kristne venner fra Fredericia - både iranere og danskere.

Fordi vi arbejder så meget, kan vi ikke gå i kirke hver søndag, som vi gjorde det første år i Danmark. I dag kommer vi, når det er muligt. Hvis vi bliver bedt om at hjælpe i en kirke, gør vi det meget gerne. Sidste år bagte vi kager til et arrangement i domkirken og lavede persisk mad til 90 mennesker i en kirke på Vesterbro, hvor der kommer mange iranere. Til højtiderne kan vi godt lide at komme der. Somme tider besøger vi også en lokal kirke. På et tidspunkt vil vi gerne lave persisk mad til asylansøgere fra Iran og snakke med dem om Jesus. Vi har jo selv været asylansøgere og ved, hvor svært de har det. Jesus vil, at vi skal hjælpe hinanden.

Vi savner en lille gruppe, hvor vi kan snakke om vores tro og bede sammen. Måske laver vi en dag vores egen gruppe. Men det er lidt svært, for alle mennesker har travlt. Vi har jo heller ikke tid. Heldigvis kan vi se persiske TV-kanaler med bøn, kristne sange og bibelundervisning, så vi føler os ikke alene med vores tro. Vi ser også online gudstjenester fra to danske kirker hver søndag, men det giver mig ikke den samme følelse af glæde i hjertet, som når vi er sammen i kirken.

Efter fem år i Danmark har vi stadig Jesus i vores hjerter. Vi ved, at vi kan gå i kirke uden at være bange. Vi har frihed. I Iran var vi altid bange. Efter at Danmark er begyndt at åbne op, har vi begge fået arbejde igen inden for catering. Vi er nødt til at arbejde fuld tid for at kunne søge om permanent opholdstilladelse. Vi har meget travlt, men Jesus hjælper os, som han har gjort så mange gange før. Hver aften tænder jeg et lille lys for Jesus. Jesus ser mig. Han holder min hånd. Jeg siger altid tak til Jesus.

نور [Noor]: Lys (farsi)

” Kirken sørgede for, at vi fik danske dåbsvidner. Efter fem år er de stadig som vores familie.

Mona Seyghalahi

Naser Rezaeih

I nadveren får vi styrke til at leve vores liv for Jesus

NASER REZAEIH

- tolk og farsikoordinator i nystartet provstisamarbejde; uddannet eksportkonsulent
- født i 1962 i Iran
- kom til Danmark i 1984; asyl i 1985
- far til en voksen datter
- bor i Aarhus
- døbt 2003 i pinsekirken

At blive kristen er en proces. I mit eget tilfælde gik der flere år, fra jeg begyndte at gå i kirke, til jeg blev overbevist om, at Jesus er Gud. Jeg er født i Iran under shahen og havde ingen baggrund for at forstå kristendommen. Min far var militærmand og døde, inden jeg blev født. Min familie var slet ikke troende, så jeg og mine fire søskende voksede op som sekulariserede kulturmuslimer. Da Iran blev en islamisk stat i 1979, deltog jeg i demonstrationer mod præstestyret. Efterhånden blev det klart, at jeg ikke havde nogen fremtid i Iran, og i 1984 kom jeg til Danmark som flygtning. Først fik jeg afslag, men otte måneder senere fik jeg asyl. Dengang var det lettere end i dag. Jeg var 22 år og skulle i gang med et nyt liv i et nyt land. De første mange år var der ikke tid til at tænke på meget andet. Jeg blev også gift og fik en datter.

Først meget senere begyndte jeg at interessere mig for religion. Det startede med, at jeg en dag fik besøg af Jehovas Vidner. For at kunne modbevise dem begyndte jeg at læse i Koranen. Jeg fandt hurtigt ud af, at det ikke var noget for mig. Men hvad så? I fjernsynet havde jeg hørt en kristen prædikant og fik lyst til at finde ud af, hvad kristendommen var. Det endte

med, at jeg begyndte at komme i en pinsekirke. Det, der tiltrak mig, var kristendommens budskab om, at Gud er en kærlig Gud. Jeg savnede en Gud, der var interesseret i mig og nærværende i mit liv. Når jeg hørte om Jesus, fik jeg hjertebanken. Jeg elskede alt med Jesus. Men jeg kunne ikke acceptere, at Jesus er Gud. En dag var det, som om en stille stemme sagde: ”Lyt til dit hjerte. Hvilket navn er det, der giver dig hjertebanken?” Nu vidste jeg, at Jesus er Gud, og i marts 2003 blev jeg døbt i pinsekirken, hvor jeg fik fem gode år. Senere kom jeg med i en iranskledet menighed, hvor jeg også fik lederansvar.

En dag fik jeg lyst til at prøve folkekirken. Valget faldt på Christianskirken i Aarhus, hvor flere iranere var begyndt at komme til de danske gudstjenester. Vi aftalte at mødes for at bede sammen efter gudstjenesten. Efterhånden blev vi flere. Det blev til længere søndagsmøder, og i dag har vi vores egen menighed, hvor vi er mellem 30 og 40 personer. Somme tider er jeg også frivillig læser til de danske gudstjenester og hjælper med at uddele nadver. Vi har det godt med at være forbundet med folkekirken. Vi vil gerne være et sted med en stærk teologi og mulighed for at blive undervist og vejledt. Sidste år fik jeg biskoppens godkendelse til at forrette nadver i vores iranske menighed. Mange iranere forstår ikke nok dansk til at få fuldt udbytte af en dansk gudstjeneste. Derfor er det vigtigt for os at holde nadver på vores eget sprog, så vi også kan få del i Jesu legeme og blod. Det er jo i nadveren, at vi får styrke til at leve vores liv for Jesus.

Den første kirkelukning sidste forår tvang os til at tænke kirke på nye måder. Gud er ikke bundet

af corona. Det har været lærerigt, men digitale platforme kan ikke erstatte menighedens fællesskab. Mens kirken var lukket, kontaktede jeg folk personligt og spurgte ind til, hvordan de havde det. Hver uge havde vi online gudstjenester og bedemøder på Zoom. Bedemøderne var nok det, der hjalp os mest. Folk gik i angst og havde meget brug for at bede sammen.

I vores menighed er vi alle konvertitter bortset fra etniske armeniere og assyrere fra de gamle kristne mindretal i Iran. Nogle af os har været kristne i mange år og havde allerede opholdstilladelse, da vi blev mødt af Gud. Andre er nye i troen og har valgt kristendommen mere i protest mod islam og det iranske præstestyre - mange mens de var asylansøgere. De er kommet ind i kristendommen, fordi de opfatter den som en kærlig religion. Det er også godt nok. Men kristendommen handler ikke kun om, at det er dårligt i Iran, men også om, at jeg er en synder og et dårligt menneske, der har brug for tilgivelse. At nå til den erkendelse er en proces.

Andre igen har mødt den kristne tro i Iran og haft drømme og visioner, men de har ikke haft mange muligheder for at blive undervist. Selv om man kan se kristne farsisprogede satellitkanaler i Iran, er det et budskab på afstand og ikke det samme som undervisning i en menighed. Iranere har brug for steder, hvor vi kan lære mere, stille spørgsmål og synge sammen på vores eget sprog. Hvis vores farsimenighed ikke var der, ville mange iranere blive hjemme om søndagen. Måske kan vores børn med tiden integreres i folkekirken, men det forudsætter, at forældrene fastholdes i den kristne tro. Derfor har folkekirken brug for menigheder som vores.

شادي [Shadi]: Glæde (farsi)

” Hvis vores farsimenighed ikke var der, ville mange iranere blive hjemme om søndagen.

Naser Rezaeih

Shirin og Mehrdad

En lys dag kommer

SHIRIN ZAHMATKESH

- Asylansøger; tidligere kickboxer
- Kurder; født i 1996 i det vestlige Iran
- kom til Danmark i 2015
- gift med Merdad Alimoradi; mor til Havin på 10 måneder
- bor på Udrejsecenter Avnstrup
- døbt 2017 i Uge i Sønderjylland

Når folk spørger, hvorfor vi ville døbes, fortæller jeg, at Jesus kom for at hjælpe mennesker som os. Jesus siger et sted, at det ikke er de raske, der har brug for en læge, men de syge. Vi er flygtninge. Det har vi let ved at forstå.

Vi har været på flugt i syv år. Jeg var kun 17 år, da jeg blev gift med Mehrdad. Vi var meget unge og elskede hinanden. Men en måned efter vores bryllup måtte vi flygte, fordi Mehrdad fik politiske problemer. I to år var vi i Tyrkiet, inden vi kom til Danmark. Der skete rigtig meget. Da vi sejlede over havet fra Tyrkiet til Grækenland i en lille båd, var jeg ved at blive skyllet over bord. I Ungarn kom vi væk fra de andre inde i en stor skov. Jeg har ikke lyst til at huske. Kun dem, der selv har prøvet det, kan forstå de ting, vi har oplevet.

Første gang jeg besøgte en kirke var på Samsø. Kirken lå nabo til asylcentret, hvor vi boede. Om søndagen kunne vi høre kirkeklokkerne. Jeg var nysgerrig. Hvordan mon en kirke så ud indvendig? En søndag gik jeg ind i kirken. Jeg husker, at præsten fortalte, hvordan Jesus gjorde nogle meget gode ting. En kristen iransk familie på centret gav mig en bibel, som jeg begyndte at læse. Men så fik vi at vide, at Mehrdads far var død. Kort efter fik vi

afslag på asyl. Vi græd og græd. Hele vores liv blev mørkt.

Senere blev vi flyttet til et center i Sønderjylland. En dag gik jeg sammen med nogle andre over i kirken. Det var en god og varm oplevelse. Danskerne kom hen og snakkede med os. De fortalte, at Gud er kærlighed og elsker alle mennesker. Da de hørte, at Mehrdads far var død, tilbød de at bede for os. Det var noget meget stort for os. Også Mehrdad mærkede det.

I Iran kan man ikke vælge sin religion. Alle skal være muslimer. Som kurder voksede jeg op mellem to religioner. I skolen og til kickboxing, som jeg dyrkede på højt plan, skulle jeg sige, at jeg var shiamuslim. Alt andet var meget farligt. Men hjemme var jeg yarsani, for det var min families religion. Jeg følte ikke rigtig, at jeg hørte til noget sted. I Danmark havde jeg for første gang frihed til at vælge. Jeg kunne se, at de kristne havde kærlighed og hjalp hinanden. Mit hjerte troede på Jesus. Palmesøndag for fire år siden blev jeg døbt og gav hele mit liv til Jesus. Senere blev Mehrdad også døbt.

Siden jeg blev kristen, har jeg fortalt åbent om min tro – også på min facebookprofil. Nogle af mine venner i Iran kan ikke lide, at jeg har skiftet religion. Da jeg fortalte min mor, at jeg var begyndt at gå i kirke, sagde hun, at hvis det var godt for mig, var hun glad. Hun kunne mærke, at jeg var blevet gladere. Men en dag blev min far udspurgt om mig af politiet. ”Din datter har aktivitet på Facebook. Hun snakker om Jesus. Vi kan se, at hun har skiftet religion,” sagde de til min far. Han forklarede, at ja, jeg var hans pige, men jeg var ikke i Iran. Politiet sagde, at han skulle sørge for,

at jeg kom tilbage. Jeg blev meget bange. Hvad nu hvis de sætter min far i fængsel og siger, at jeg skal komme, før de vil løslade ham? Jeg beder meget for min familie, at Gud vil passe på dem. Når jeg tænder lys i kirken, tænder jeg altid to lys: Et for min familie i Iran og et for min familie i Danmark og for alle asylansøgere.

Når en kirke inviterer, er det mig, der samler de kristne familier på vores center. Vi er mange familier og laver også vores egne gudstjenester. Under corona har vi haft kirke, bibelundervisning og bedegruppe på Skype og sociale medier. Vores venner i kirken beder for os, og præsten velsigner os på Zoom. Vi er ikke alene. Men jeg har savnet at få nadveren. I nadveren er det, som om vi rører ved Jesus selv. Den kristne tro er også et fællesskab. Det er svært at være kristen alene. Vi savner at være mange sammen og synge og bede. Hver dag læser jeg i Bibelen og beder Jesus vise mig, hvordan jeg skal leve. Somme tider er jeg meget træt. Når jeg snakker med Jesus, får jeg det bedre.

Vi kender ikke fremtiden. Men vi har Jesus. Han giver os kræfter hver dag. Vi vil aldrig opgive vores tro. Hjemrejsestyrelsen siger, at vi skal rejse. Vi siger nej - vi er bange. Danmark tilbyder os penge for at rejse, men det handler ikke om penge. Det handler om sikkerhed.

Sidste sommer fik vi vores datter Havin. Hun er et mirakel og en stor gave fra Jesus. Da hun var to måneder, blev hun døbt. Hver aften læser jeg for hende fra børnebiblen, for hun skal vokse op med Jesus og kirken. Vores datter skal have frihed til at være kristen. Vi tror på, at hun har en lys fremtid. Jesus giver os håb. En lys dag kommer.

امید [omid]: Håb (farsi)

” Den kristne tro er også et fællesskab. Det er svært at være kristen alene.

Sirin Zahmatkesh

Yasin Ahmadi

Jeg har et lys i mit hjerte

- MOHAMMAD YASIN AHMADI**
- sprogskollelev: studentermedarbejder i Vesterbro Sogn
 - tidligere imam; fem års studier i islamisk teologi ved Al-Mustafa Universitetet i Qom i Iran
 - uddannet geolog
 - født i 1986 i Afghanistan og opvokset i Iran
 - kom til Danmark i 2015; asyl i 2017
 - gift med Mahtab og far til to sønner
 - bor på Østerbro
 - døbt 2016 i Herning

Mit hjerte har altid elsket Gud. Når folk spørger, hvordan jeg blev kristen, siger jeg, at jeg fik Jesus langsomt. Da jeg blev født i Afghanistan, var det meget slemt i mit land. Min familie er shia-muslimer og flygtede til Iran, da jeg ikke var ret gammel. Både Taliban og andre grupper forsøgte at dræbe min far, der var mullah. Det var meget farligt for os. Hver dag så vi billeder af Talibankrigere, der dræbte folk i Afghanistan. Jeg havde mange tanker, men ingen at dele mine tanker med. I gymnasiet og på universitetet fik jeg topkarakterer, men inde i mig selv var jeg bange og ensom. Mens jeg læste, mødte jeg min kone. Vi var meget unge og elskede hinanden. Vi blev gift, og senere fik vi en søn. Vi havde et godt liv.

Min far ønskede, at jeg skulle følge i hans fodspor som mullah, så jeg begyndte at læse islamisk teologi og senere islamisk historie ved fakultetet for islamiske studier. Til alle eksaminer fik jeg højeste karakter og manglede kun at skrive min afhandling. Jeg begyndte også at fungere som imam. Mit hjerte har altid fortalt mig, at Gud er kærlighed, men i mit land slog muslimer hinanden ihjel. Hvordan skulle jeg forstå islams regler og finde vej til den rigtige tro? Jeg havde mistet venner

i krigen i Syrien. Hvor var islams sande ansigt? Hvor var de gode svar?

Som teenager havde jeg engang set en film om Jesus, der hjalp syge mennesker, så da en studiekammerat talte meget smukt om kristendommen og fortalte, at Jesus siger, at du skal vende den anden kind til, hvis nogen slår dig, blev jeg nysgerrig. Vi havde mange samtaler, og jeg begyndte at tænke, at kristendommen var en god religion. En dag sagde min ven: ”Jeg er bekymret for din sikkerhed. Du er jo kristen!” Jeg protesterede: ”Nej, nej, jeg er muslim, men jeg vil gerne forstå mere om kristendommen.”

Som teologistuderende havde jeg adgang til universitetets religionsbibliotek, hvor jeg fandt en bibel. Jeg læste, at Jesus siger, at vi skal elske hinanden. Det var som et frø, der begyndte at spire. Jeg måtte give Jesus en chance. Jeg kunne ikke fortsætte mit liv som imam, men så længe jeg var i Iran, kunne jeg ikke sige stop. I september 2015 forlod jeg Iran sammen med vores ældste søn på ni år. Vi rejste uden pas og gik over bjergene til Tyrkiet. Derfra sejlede vi til Grækenland og gik op gennem Makedonien. Flere gange var vi tæt på at dø. Min søn var meget bange. Somme tider faldt jeg, når de andre løb. Det var kun fordi min søn græd, at de ventede på mig.

Da vi kom, vidste vi ingenting om Danmark. For mig var det vigtigste at lære mere om kristendommen. Jeg gik til undervisning i flere kirker, og efterhånden forstod jeg mere. Først tænkte jeg, at Jesus havde mange gode regler - som at vi skal elske vores fjender. Først langsomt begyndte jeg at forstå, hvad Jesu kors, nåde og tilgivelse betyder. Efter knap et år blev jeg døbt i Herning sammen med min søn, og i 2017 fik vi asyl og blev

flyttet til København. Året efter kom min kone og min yngste søn gennem familiesammenføring. De havde haft det meget svært. I dag er de også døbt.

Mange danskere ved ikke, at når afghanere skifter religion, mister vi vores familie og får store problemer. Derfor har vi brug for fællesskab og en ny familie. Kirken er rigtig god til at være vores far og undervise og guide os. Men vi har også brug for, at kirken er vores mor.

I dag har jeg job som studentermedarbejder i Vesterbro Sogn, hvor jeg formidler kristendom på sociale medier til iranere og afghanere. Hver fredag lægger jeg en lille video ud på Facebook med invitation til bibelundervisning på Zoom lørdag aften og gudstjeneste søndag. Bagefter sender jeg hele gudstjenesten med *voice over* på farsi. Jeg laver også podcasts og andre indslag. Jeg drømmer stort. Måske kan jeg en dag lave meget mere.

Min drøm er at blive præst, så jeg kan hjælpe andre afghanere, der søger sandheden. Mange er ensomme i et nyt land. Muslimer er ikke mine fjender. Med min baggrund forstår jeg begge religioner. Islam er som min bror, men min bror gik væk fra Gud. Gud savner ham. Men jeg er ikke klar til at undervise endnu. Fordi jeg har oplevet mange ting i mit liv, har jeg PTSD og kan ikke altid fokusere. Så bliver det dårlig undervisning.

Langsomt vokser min tro. Når man skifter til en ny tro, skal man lære at lave nye aktiviteter og bede, men ikke på den gamle måde. Man skifter langsomt. Det tager tid, før kroppen følger med. Kroppen er stadig lidt bange. Når jeg kommer i kirken, får jeg det bedre. Jeg prøver at tænke positivt og være tålmodig. Jeg er ikke en stærk mand, men jeg har et håb. Jeg er ikke alene. Jeg har et lys i mit hjerte.

شادی [Shadi]: Glæde (dari)

” Når afghanere skifter religion, mister vi vores familie og får store problemer.

Yasin Ahmadi

” Kirken er rigtig god til at være vores far og undervise og guide os. Men vi har også brug for, at kirken er vores mor.

*Yasin Ahmadi
Flygtning fra Afghanistan*

” At gå i kirke betyder noget andet for mig i dag, end da jeg var ung. Inden jeg fik børn, opfyldte kirken ikke bare et åndeligt behov, men også et socialt. Efter at børnene kom til, har jeg fundet lige så stor glæde i at blive hjemme og lytte til en prædiken som at gå hen i kirken om søndagen. At jeg ikke går i kirke hver søndag betyder ikke noget for mit gudsforhold.

*Iransk flygtning - 58 år
Kom til Danmark i 1985
Døbt 1989 i folkekirken*

Case stories

– Velkommen her Præster og frivillige fortæller

Gammel Haderslev Kirke

Vores opgave var at være en god rasteplads

ERIK HOLMGAARD
SOGNEPRÆST

I løbet af 2016 blev 35 asylansøgere fra Iran og Afghanistan døbt i Gl. Haderslev Kirke, og omkring 75 fulgte dåbsundervisning. I januar 2017 lukkede det sidste af byens to asylcentre, der til sammen havde 1.400 pladser.

” Som præst var jeg blot en lille brik i et meget større billede.

SÅDAN BEGYNDTE DET: I Haderslev oprettede vi for nogle år siden Fælleskirkeligt Integrations Netværk (FIN), der er et samarbejde mellem folkekirker, frikirker og kirkelige organisationer. Da flygtninge i 2015 pludselig kom væltende ind over bygrænsen, havde kirkerne allerede vist evne og vilje til at arbejde sammen. Året før havde FIN åbnet en multicafé med bankospil som et ikke-forkyndende mødested, hvor man også formidlede bibler. Da nogle begyndte at spørge efter dåb, blev jeg underviser på vegne af alle kirkerne. Provstiet betalte for tolk og tolkeanlæg. Ved den første store dåbsgudstjeneste blev 21 døbt, og desuden blev nogle døbt hemmeligt, fordi dåben for dem var noget meget sensitivt, som kun ganske få måtte vide om.

Helt fra starten gjorde jeg det klart, at dåb ikke havde noget at gøre med at få asyl i Danmark. Det handlede om asyl i Guds rige og permanent ophold der. Jeg understregede også, at det kunne være farligt at blive døbt. - ”Erik, det der ved vi godt,” svarede de. ”Vi er her, fordi vi gerne vil døbes!”

Flygtningene kom med en meget bredspektret erfaring af møder med Jesus. Som en mand på 55 år fra Iran sagde til mig: ”Jeg har været kristen altid. Jeg er bare ikke blevet døbt.” Nogle fortalte om drømme, hvor Gud havde talt til dem. Andre havde mødt kristne under flugten til Danmark, og andre igen var kommet til tro gennem andre asylansøgers vidnesbyrd.

EFTER DÅBEN: Nogle fik afslag på asyl og rejste til et andet land. Ingen af dem, jeg har døbt, bor i dag i Haderslev, men flere, der er døbt andre steder, er flyttet til byen og kommer i dag i en kirke.

Vi lærte tidligt, at vi kun havde asylansøgerne i kort tid, inden de blev sendt videre. Vi magtede ikke at være deres primære relation på langt sigt. Vores opgave var at være en god rasteplads for folk på gennemrejse. Både frivillige og ansatte i kirkelige organisationer har siden gjort en kæmpe indsats for at følge op, og der er stadig kontakt til de fleste. Selv var jeg blot ham på rastepladsen med Bibelen i hånden og ham henne ved dåbsfadet.

UDFORDRINGER: Nogle i kirken blev forstyrret af tolkningen. Sproget var en kæmpe udfordring, der gjorde det svært at invitere hjem. Men ikke mindst de frivillige fra Luthersk Mission var rigtig gode til at opbygge relationer på trods af manglende sprog. De viste os, at hvor der er vilje, er der vej.

DET VIGTIGSTE: Nogle har mødt Jesus og er kommet til tro på ham.

KULTURFORSKELLE: Hvornår begynder man? De havde ikke andet end tid. Vi andre syntes, at vi havde begrænsede mængder af tid.

GODE RÅD: Tag imod de mennesker, der kommer til kirken, og inviter dem hjem. Prøv at forstå dem. Hvad ville jeg selv have brug for, hvis det var mig, der måtte flygte til et andet land?

BEDSTE OPLEVELSE: På et tidspunkt døbte jeg en far og mor og deres 5-årige dreng. Da de stod der ved døbefonten, kiggede drengen op på mig og gav mig et kæmpesmil og to tommeltotter op! Det var ordløst og bare stort. Et guldøjeblik.

Grønnevang Kirke i Hillerød

Vi fik lov at føre folk ind i kristendommen

SÅDAN BEGYNDTE DET: Dåbsundervisning for asylansøgere er noget, vi aktivt har valgt til, fordi vi fik en opfordring fra en anden kirke, der havde brug for hjælp. Med til forhistorien hører også, at vi gennem længere tid havde haft kontakt med asylansøgere fra Center Sandholm.

Siden 2014 har vi haft ni dåbshold. For at få lov at deltage skulle man først komme i kirken i to måneder. Selve dåbsoplæringen varede syv måneder. Vi begyndte også at mødes i kirken fredag formiddag til morgenmad, undervisning og gruppesamtale i fællesskabet *Omid o Shadi*, der betyder håb og glæde på farsi. Hver anden uge tilbød vi afhentning til søndagsgudstjenesten, oversættelse til farsi og farsi børnekirke. En fredag om måneden holdt iranerne deres egen gudstjeneste på farsi, som vi planlagde i fællesskab, og hvor de selv valgte tema og skrev bønner og prædiken.

EFTER DÅBEN: Af de knap 60, vi har døbt, har vi stadig kontakt med omkring 50. Cirka halvdelen har fået asyl, 15 bor i dag i Hillerød eller en nabo-kommune, og en del er overflyttet til et udrejsecenter. Inden corona deltog op til 30 iranere i søndagsgudstjenesten.

Den første iraner, der blev døbt, fik afslag på asyl. Han opholder sig i dag i Tyrkiet, hvor han har startet en husmenighed. For dem med ophold, som bor i Hillerød, har vi startet en bibelgruppe i private hjem. Nogle af de døbte, der i dag har etableret sig og fået familie, ser vi stadig i kirken. De fortæller, at de kommer for den fred, de oplever i kirken, for forkyndelsen, nadveren og selvfølgelig det relationelle.

For et par år siden startede jeg Skype Kirke to gange om ugen for dem, der gerne vil have mere bibelundervisning. Det er meget populært med 35-40 deltagere - både nogle, vi kender fra gamle dage, nuværende kontakter og nytilkomne.

UDFORDRINGER: Vi har skullet arbejde med at finde en balance, så den danske menighed ikke følte, at de blev overset. Samtidig har det været fantastisk at få lov at høre historier på første hånd om, hvordan iranerne mødte Jesus. Det vil være en del af kirkens dna mange år fremover. Men vi har også oplevet smerten over den lille gruppe, der ikke vil kirken mere.

DET VIGTIGSTE: Forbøn er kommet til at spille en stadig større rolle. Det handler om at hjælpe folk med at tage deres fortid med ind i fremtiden. Og så huske, at vi ikke ejer hinanden.

GODE RÅD: Hold fokus på det hele menneske. Folk skal opleve, at de kommer med i et fællesskab.

KULTURFORSKELLE: Børnefamilier er både en glæde og en udfordring. På et tidspunkt besluttede vi at holde børnekirke på farsi under gudstjenesten, så børnene ikke bare rendte rundt på gangene. Der var simpelt hen for megen uro, når forældrene ikke satte grænser.

BEDSTE OPLEVELSE: Når folk får ophold og stadig kommer i kirken. Så kommer de af lyst. De giver frit tilbage.

CLAUS BENNY
ØLAND-CHRISTENSEN
SOGNE- OG
INDVANDRERPRÆST

Siden 2014 er omkring 60 børn og voksne iranere, kurdere og afghanere blevet døbt i Grønnevang Kirke i Hillerød, og 10 er blevet konfirmeret. De seneste år har mange været unge enlige og børnefamilier fra Udrejsecenter Sjælsmark, der alle har fået afslag på asyl. I dag er familierne flyttet til Udrejsecenter Avnstrup.

” Jeg er selv voksen-omvendt, og alt det, jeg selv har fået, vil jeg gerne give videre.

**BIRGITTE MØLDRUP
SOGNEPRÆST**

Fra 2016-2020 blev omkring 20 asylansøgere fra Iran døbt i Jelling Kirke. Omkring 60 har deltaget i dåbsoplæring gennem årene. Jelling Asylcenter er et af Danmarks ældste opholdscentre med ca. 200 pladser.

” For nogle blev dåben et trinbræt til et forandret livs- og menneskesyn, men ikke nødvendigvis til en stor kirkelighed.

SÅDAN BEGYNDTE DET: Jeg fik det første dåbshold, da en iraner bad om at blive dåbsoplært og tog andre fra asylcentret med. Senere kom flere til. De kom med meget forskellige historier. Nogle havde haft drømme, hvor Jesus var kommet til dem. For andre var der måske i udgangspunktet tale om et ønske om at tilhøre den kristne kultur. I min undervisning prøvede jeg at åbne et univers for dem, der ikke handlede om, hvad de skulle præstere, men hvad de kunne modtage i kristendommen. I dag har vi International Coffee hver uge med søndagens tekst, bøn og velsignelse. Det varer 30 minutter, og jeg nyder meget at mødes med dem i kirken, hvor vi får mange gode samtaler om tro.

EFTER DÅBEN: Næsten alle blev ved at gå til oplæring, for de vidste godt, at de ikke var færdige med at forstå kristendommens store budskab. De fleste endte med at få asyl, og mange har jeg stadig kontakt med. Nogle ringer pludselig eller dukker op på Facebook, og forleden var der en ung iraner, der spurgte, om vi skulle gå en tur sammen. Nogle har også været tilbage på besøg.

Det er min klare opfattelse, at de fleste stadig føler sig knyttet til folkekirken. Jeg har oplært dem til at blive folkekirkekristne og forventer ikke, at de går i kirke hver søndag. Mange danske folkekirke-medlemmer går ikke i kirke. Det kalder vi jo ikke frafald. Vi tror på, at Gud er med os. Vi kan indbyde Jesus i vores hjem og holde bøn derhjemme.

Når folk flyttede, forsøgte jeg at få dem overgivet til en kirke det nye sted. Det er vigtigt at sige ordentligt farvel. Nogle præster anede ikke, hvad de skulle gøre, når jeg ringede og fortalte, at vi havde en, der skulle

flytte til deres sogn. ”Ring til dem,” sagde jeg. ”Fortæl hvornår der er gudstjeneste. Byd dem velkommen den første gang.” For nogle præster var det grænse-overskridende.

UDFORDRINGER: Det kan være en udfordring at blive flyttet fra et fællesskab som vores ud i en lille landsby. Nogle føler sig så alene og forladt. Det handler ikke kun om, at de skal blive i folkekirken, men om at nogen ved, hvem de er, og forventer at se dem en gang imellem.

DET VIGTIGSTE: I kristendommen er der frihed. Det er ikke det samme som ligegyldighed. Men i folkekirken kan man komme og gå, som man vil.

KULTURFORSKELLE: Mange følte et særligt bånd til mig som præst og knyttede sig meget til mig. Det var jeg slet ikke vant til.

GODE RÅD: Vær tydelig omkring hvad folkekirken er for en størrelse, og at man ikke kommer ind i en stor og varm familie. Som præst skal man være forberedt på, at mange kommer med andre udtryksformer. Gå deres tro i møde og forklar, hvordan vi gør her. For eksempel forklarer jeg, at når jeg beder, så læser jeg en bøn. Andre bruger fri bøn.

BEDSTE OPLEVELSE: At have haft så mange mennesker til dåbsoplæring og fået lov at udvide deres erkendelse har været en stor ære. Jeg har mærket, hvor svært det har været for dem at fatte omfanget af kristendommen. At det ikke alene handler om at se Jesus i en drøm, men at forstå, at Guds tilgivelse er betingelsesløs.

Jelling Kirke

I folkekirken er der frihed til at komme og gå, som man vil

Kingos Kirke på Nørrebro

Fasthold den nysgerrige tålmodighed

SÅDAN BEGYNDTE DET: I Kingos Kirke har der altid været fokus på diakoni og plads til forskellighed. Da vi for ni år siden blev sammenlagt med et nabosogn, der havde en tydelig diakonal profil, passede det fint ind i menighedens selvforståelse. I dag skylder vi de mange frivillige en kæmpe tak for, at diakoni er blevet en mere synlig hverdagspraksis fremfor kun en teologisk overbevisning. For eksempel kan den ugentlige kirkekaffe let vare en times tid. Vi har også et onsdagsfællesskab med café, spisning og gudstjeneste, hvor der kommer forskellige nationaliteter.

FÆLLESSKAB: Vi kan tilbyde et fællesskab, som er for alle - også konvertitter. I Kingos Kirke er der en tålmodighed, som der måske ikke er alle steder. Teologisk har vi også kunnet rumme konvertitters åndelige oplevelser og kampe, så de føler, at der er plads til dem i menigheden.

Fordelen ved at være et forholdsvis lille fællesskab er, at vi kender hinanden. Alle er på fornavn. Det kendskab omfatter i høj grad også dem med en anden baggrund end dansk. For os var det ikke så svært at bevare kontakten til den enkelte under coronanedlukningen. Måske er det en styrke, at vi som menighed ikke har oplevet den helt store tilvækst. Derfor er dem, der kom, blevet mødt med taknemmelighed. Vi prøver også at give mulighed for at høre hinandens historier. Mange vil meget gerne dele oplevelser.

Nogle konvertitter kom, fordi de søgte beskyttelse mod store fællesskaber af landsmænd, som de af personlige grunde frygtede for. Og så oplevede den enkelte at være set i sin sårbarhed.

Hos os er der for eksempel altid nogen, der kan hjælpe med lektielæsning eller med at forstå information fra kommunen. På Nørrebro er livet ikke så poleret. Man er ikke så privat. Her er også plads til de mindre ressourcestærke. Under corona var det en iraner, der sørgede for, at vi havde ugentlige online bedemøder. Han holdt os i ørerne og sagde, at det skulle vi bare, for det var vigtigt.

UDFORDRINGER: Mangfoldighed er vores klare styrke som menighed, men også den helt store udfordring. Vi har både det multikulturelle og dem, der stemmer et godt stykke til højre for midten. Vi har højirkelige, missionsfolk og frikirkefolk. Hele spektret. Som præst glæder man sig over mangfoldigheden, og så slår man sig lidt på den!

DET VIGTIGSTE: Tålmodig nysgerrighed. Det handler om at være kirke der, hvor man er, og så tage imod de muligheder, som er givet, gribe dem og glæde sig over dem.

KULTURFORSKELLE: Vi er velsignede med mange spændende kulinariske oplevelser. Måske får vi en srilankansk budding eller kinesiske månekager til kirkekaffen!

GODE RÅD: Konvertitter bliver let en gruppe i stedet for enkeltpersoner. Fasthold fokus på den enkelte. Når vi ser den enkelte, ser vi hos os et meget bredt spektrum af, hvad menneskelivet også er.

BEDSTE OPLEVELSE: Det stille menighedsliv, hvor vi oplever Guds velsignelse til os i hverdagen.

**ANDERS GRAVERSEN
SOGNEPRÆST**

Kingos Kirke har en lang tradition for engelsksprogede gudstjenester for flygtninge, asylansøgere og andre. I dag er mindst 10 nationaliteter repræsenteret ved den danske højmesse, heriblandt flere iranere, der er døbt i Danmark og har boet her i en årrække.

” Fællesgudstjenester med vores to migrantmenigheder fra Vestafrika og Eritrea har været festlige og helt unikke gudstjenester, der inkluderer alle på tværs af kulturer.

Nørre Løgum Kirke

De skal opleve kristendom i praksis

BENT OLUF DAMM SOGNEPRÆST

Siden efteråret 2017 er 14 asylansøgere blevet døbt i Nørre Løgum Kirke. De fleste kom fra Iran. Foråret 2021 deltog fem-seks asylansøgere i søndagsgudstjenesten.

SÅDAN BEGYNDTE DET: I 2016 begyndte nogle fra menigheden at tage asylansøgere med hen i kirken. Efterhånden dannede der sig en frivillig gruppe på fire-fem danske familier, der på skift inviterede asylansøgerne hjem til frokost efter gudstjenesten. De inviterede også min kone og mig, og så lærte vi dem jo at kende. Vi fik tidligt organiseret tolkning af gudstjenesten til farsi og lavet en interimistisk afskærmning til tolken. De frivillige fik sammen med en kirkelig organisation startet dåbsundervisning, og efterhånden blev nogle klar til dåb. Inden dåben tog jeg en grundig snak med hver enkelt gennem tolk. De skrev også under på, at de var vidende om, at dåb ikke var en genvej til asyl, og at dåben kunne bringe dem i fare i hjemlandet, hvis de blev sendt tilbage. De skulle kende konsekvenserne. Når nogen blev døbt, holdt menigheden dåbsfest for dem i kirkens lokaler, hvor de kunne invitere deres venner. Siden starten har stift og provsti dækket udgifter til tolkning. Vi er så heldige at have en kristen tolk, der har boet her i mange år.

EFTER DÅBEN: Så længe de var på asylcentret, fortsatte alle med at deltage i undervisning og andre aktiviteter. Mange ville rigtig gerne give noget igen. Nogle gjorde hovedrent i kirkens menighedslokaler, en pige blev medleder i en juniorklub, og flere hjalp med at lave kirkekafe.

Det er i høj grad de frivillige, der holder kontakt med de døbte og besøger dem. To fik asyl og blev flyttet til andre byer, hvor de er med i et kristent fællesskab. Resten fik afslag. En familie bor på et udrejsecenter. En anden familie har fået asyl

i Tyskland, og nogle er endt i Norditalien, Frankrig, Holland og Skotland. Under coronanedlukningen lagde vi gudstjenesten ud på nettet og sendte et link. Det var der flere, der meldte positivt tilbage på. Det er min helt klare opfattelse, at alle fortsat ønsker at være kristne. I begyndelsen var deres tro nok meget vinklet på den kristne Gud som en kærlig Gud, men det arbejdede vi så lidt med.

UDFORDRINGER: Tolkning ved søndagsgudstjenesten har været en udfordring. Nogle i menigheden glæder sig rigtig meget over det, mens andre har måttet lære at leve med det.

DET VIGTIGSTE: At de kommer med i et kristent fællesskab, hvor de oplever kristendom i praksis og får mulighed for yderligere oplæring.

KULTURFORSKELLE: Iranere siger ikke gerne nej. Hvis man spørger, om de forstår, siger de ja – også selv om de ikke gør det!

GODE RÅD: Giv opgaver og ansvar, også gerne ad hoc. Og hjælp den danske menighed med at få sat navn og ansigt på den enkelte.

BEDSTE OPLEVELSE: En ung mor først i trediveerne havde været optaget af kristendommen i Iran, siden hun var 18 år. Da hun blev døbt, stod hun der foran mig med tårer i øjnene og sagde, at det var den bedste dag i hendes liv. Familien fik afslag men har i dag asyl i Tyskland, hvor vi holder kontakt med dem og har mulighed for at besøge dem.

Nørrelandskirken i Holstebro

Vi bliver deres danske familie

SÅDAN BEGYNDTE DET: Da asylansøgere fra Iran i sommeren 2015 begyndte at komme i kirken, fik vi ret hurtigt arrangeret tolkning af gudstjenesten til engelsk og derfra til farsi. Nogle ønskede at blive døbt, så præsterne tilbød dåbsundervisning med tolk over Skype. Det første hold blev døbt i december samme år.

EFTER DÅBEN: Kirkens flygtningearbejde bæres af både ansatte og frivillige. Vi har stadig kontakt med omkring halvdelen af de døbte, selv om næsten alle er flyttet. En lille flok får fortsat undervisning. Ud over søndagsgudstjenesten har vi ugentlig undervisning med søndagens tekst, trosbekendelsen og Fadervor, der også sendes online, efterfulgt af dåbsundervisning for dem, der ikke er døbt, og bibelstudium for de døbte. Vi har også bibelkredse i private hjem hver 14. dag og uddeler kristen litteratur på farsi, og kirken har en facebookgruppe med knap 100 medlemmer, hvor vi sender undervisning med oversættelse. Gruppen består mest af folk, der tidligere har boet på asylcentret. Nogle fik asyl og bor i dag i andre kommuner. Andre fik afslag og er spredt ud over verden eller bor på et udrejsecenter. For en del af dem er gruppen deres kirke. Det er selvsagt utilstrækkeligt, men bedre end ingenting. Vi har også en WhatsApp gruppe med godt 40 medlemmer, hvor vi internt informerer vores venner på asylcentret om gudstjenester og andet. Mange bliver i gruppen efter, at de er flyttet, da de også bruger gruppen indbyrdes til at dele bibelord og lovsange. En del har været tilbage på besøg. Pludselig er der en, der ringer og siger, at nu kommer han, eller nogle dukker op til en gudstjeneste. Flere i menigheden har også

besøgt nogle af dem, der i dag bor i andre byer.

UDFORDRINGER: Kun en enkelt af de døbte bor i dag i Holstebro. Det er en kæmpe udfordring. Vi forsøger at formidle kontakt til en kirke der, hvor folk bliver flyttet hen, men ikke alle finder ind i en kirke det nye sted. Det er der nok flere grunde til. Mange bliver optaget af det nye liv og får travlt med arbejde, familie og fritidsaktiviteter. Der er ikke længere nødvendigvis impulser, der trækker i retning af kirken. Vi prøver at bevare kontakten til flest mulige gennem sociale medier, telefon og besøg. Vi ved, at mange kæmper med at finde deres plads i det danske samfund og i kirken.

DET VIGTIGSTE: De skal opleve, at vi vil dem. Vi er så heldige, at vores dygtige tolk fik lov at blive boende i byen, da han fik asyl. Han har et stort netværk og er også med til at planlægge aktiviteter ud fra kirken. At vi har ham er guld værd.

KULTURFORSKELLE: Hvordan laver man aftaler? Det er typisk iransk, at man siger det, som man tror, den anden gerne vil høre. Man siger altid ja, for det opleves som uhøfligt at sige nej.

GODE RÅD: Mange er ensomme. Det tager tid at holde kontakt. Det skal man være indstillet på.

BEDSTE OPLEVELSE: En vidunderlig påske med huset fuldt af farsi-snakkende dejlige mennesker, der er døbt i Nørrelandskirken og stadig vælger deres kristentro, og som kommer på besøg, fordi de betragter os som deres familie.

TINNE HORNSTRUP FRIVILLIG I NØRRELANDS- KIRKEN; PENSIONERET LÆGE

Siden 2015 er omkring 100 iranere og afghanere blevet døbt i Nørrelandskirken i Holstebro. Foråret 2021 fulgte 10-15 asylansøgere fra byens asylcenter kirkens kristendomsundervisning online og deltog i søndagsgudstjenesten.

Når asylansøgere begynder at komme til gudstjenester og undervisning, får de et hjem omkring kirken. Det betyder, at de forventer, at vi bliver ved med at være deres familie.

Sct. Catharinæ Kirke i Hjørring

Nøgleordet er relationer

KNUD ERIK NIELSEN
SOGNEPRÆST

2015-2018 blev 37 iranere og afghanere døbt i Sct. Catharinæ Kirke i Hjørring. De var indkvarteret på byens asylcenter, der lukkede i sommeren 2018.

SÅDAN BEGYNDTE DET: En dag dukkede to iranske kvinder op til en spaghettigudstjeneste. De var lige kommet til byen og gik ind i kirken for at finde nogle kristne. Den ene havde været med i en husmenighed i Iran og var flygtet under en politirazzia. Dagen efter besøgte jeg dem på centret, hvor jeg også mødte en mand, der var blevet døbt i Iran. De ville gerne lære mere om den kristne tro, og efter syv måneders undervisning blev de henholdsvis døbt og konfirmeret. Efterhånden kom flere til, og da asylcentret lukkede i 2018, var 37 iranere og afghanere blevet døbt efter at have fulgt dåbsundervisning, deltaget i gudstjenester og ofte også møder og fællesspisning i missionshuset. I en periode betalte provstiet for en tolk til både undervisning og højmesse.

EFTER DÅBEN: I dag er næsten alle flyttet fra byen. Nogle fik afslag og bor på et udrejsecenter eller er rejst til et andet land. Nogle få bor stadig i Hjørring og kommer jævnligt i kirken sammen med en familie, der er døbt i en anden by. Inden coronanedlukning havde vi bibelkreds og spiste sammen en gang om måneden. Dem, der er flyttet fra byen, har jeg forsøgt at hjælpe med kontakt til lokale kirker, men mange har svært ved at finde ind i en menighed et nyt sted. Nogle har jeg stadig tæt kontakt til og har kunnet hjælpe på forskellig vis. Vi sender sms'er, ringer og mailer. Andre har jeg sporadisk kontakt med. For at støtte de nydøbte har Stiftsudvalget for Migrantsamarbejde i Aalborg Stift arrangeret flere velbesøgte konferencer, først fysisk og senere på Zoom, med kristne iranske undervisere fra udlandet.

UDFORDRINGER: Mange vil gerne holde fast ved deres kristne tro, men travlhed med sprogskole, arbejde og uddannelse gør det ofte svært. Her er opgaven at gøre dem bevidste om, at de også selv har ansvar for at søge åndelig føde og kristent fællesskab. De fleste er unge mennesker. Nogle får en dansk kæreste, der ikke har kirkelig baggrund, og efterhånden bliver de en del af en almen dansk ungdomskultur. Hertil kommer, at en folkekirkelig gudstjenestekultur for mange er svær at være i. Ikke alle menigheder er gearede til at tage imod konvertitter, der ofte kæmper med skuffelser og frustrationer. Somme tider er det de ældre, der er de bedste til at tage hjerteligt imod.

DET VIGTIGSTE: Nøgleordet er relationer. Relationer til mennesker, der har en relation til menigheden. Det handler både om livshjælp og åndelig hjælp.

KULTURFORSKELLE: De unges ærbødighed over for nogle, der er ældre end dem selv, er slående i forhold til dansk kultur. Og så har mange svært ved at sige nej eller indrømme, at de ikke forstår. De er opdraget til, at det gør man bare ikke. Man siger ja. Men det gør danskere irriterede og går ikke i Danmark.

GODE RÅD: Bøn og tilsigelse af velsignelsen har altid været meget vigtigt. Når vi ikke har kunnet mødes, har jeg bedt med mange i telefonen.

BEDSTE OPLEVELSE: Jeg er blevet reservefar for en iraner og også for en ung afghaner, som jeg både har døbt og viet. Der er ingen tvivl om, at de fortsat holder fast ved troen.

Sct. Michaelis Kirke i Fredericia

Mange har stadig kontakt med deres dåbsvidner

SÅDAN BEGYNDTE DET: Et par iranere fra asylcentret begyndte at komme i kirken om søndagen. De tog flere med, og det blev besluttet at indkøbe et tolkningsanlæg, så vi kunne oversætte prædiken til engelsk. Så oversatte de selv fra engelsk til farsi. Da nogle gerne ville døbes, tilbød vi et parallelførløb til kirkens kristendomskursus på engelsk. Efterhånden som flere blev klar til dåb, fik vi brug for fadderfamilier. Da vi spurgte rundt i menigheden, var interessen stor, og i alt 30 familier/husstande meldte sig som dåbsvidner. Familierne blev bedt om at invitere på besøg inden dåbsdagen, så man kunne lære hinanden lidt at kende.

EFTER DÅBEN: Efter dåben fortsatte iranerne med at følge undervisningen i kirken med lige så stor glæde som før. Mange kom også i missionshuset. Da asylcentret lukkede, blev beboerne med kort varsel flyttet til 10 forskellige centre. Vi forsøgte at sætte dem i kontakt med en kirke det nye sted, og dåbsvidnerne prøvede at holde kontakten. Fem år senere har vi stadig kontakt med mange - både dem, der fik lov at blive i Danmark, og dem, der fik afslag og i dag befinder sig i et andet land. Nogle dåbsvidner ringer og skriver og gør rigtig meget på Facebook, mens andre skriver til jul, fødselsdag og dåbsdag. Nogle har også besøgt hinanden. For andre gled kontakten ud, efterhånden som iranerne fik en travl dansk hverdag. En af de første, der blev døbt, var en ung tidligere muslim, der i dag har afsluttet en kandidatgrad med højeste karakter, er dansk gift, far til en lille pige og fortsat kirkeligt aktiv. At se mennesker som ham blomstre har været fantastisk. Det har givet så megen inspiration og glæde til menigheden.

For størstedelen betyder det stadig rigtig meget, at de er døbt. Men ikke alle er blevet kirkekristne. Vi ved, at nogle har fundet ind i en folkekirke, mens andre føler sig mere hjemme i sammenhænge, hvor der er andre iranere og mere af deres egen kultur. En del har bevaret kontakten med hinanden og mødes privat.

UDFORDRINGER: Sproget var en udfordring, men iranerne var gode til at oversætte for hinanden.

DET VIGTIGSTE: Mange er blevet holdt fast i troen. Det evangelium, vi selv glæder os over, fik vi lov at give videre.

KULTURFORSKELLE: Vi gjorde det klart, at i Danmark er det vigtigt at overholde tidsplaner og aftaler. Samtidig skal man have forståelse for, at i Mellemøsten har man et anderledes forhold til tid. Omvendt kan vi lære meget af iranernes store gæstfrihed. Man afviser aldrig nogen ved døren. Og hvis nogen mister et familiemedlem, vises der en enorm opmærksomhed og imødekommenhed.

GODE RÅD: Gør det overkommeligt. Inviter til kirkekaffe. Præsenter dem for andre i menigheden.

BEDSTE OPLEVELSE: Det lykkedes at få en ung iraner, der havde fået afslag, sendt videre til et andet land, hvor han blev modtaget i en international kirke og siden fik ophold. I dag siger han, at det at være kristen er det bedste i verden, og at han aldrig vil gå væk fra sin kristne tro. Det tror jeg, at mange andre også vil sige.

INGRID SMIDT
FRIVILLIG KOORDINATOR
TIDL. SOGNEMEDHJÆLP

2015-2016 blev 33 asylansøgere, de fleste fra Iran, døbt i Sct. Michaelis Kirke i Fredericia efter at have fulgt et eller flere af tre fortløbende kristendomskurser. Asylcentret lukkede i juni 2016.

Som en sagde til os:
"I har klokken. Vi har tiden!"

Skt. Nicolai Kirke i Rønne

Iranerne var en stor berigelse for menigheden

PETER HAUGE MADSEN
SOGNEPRÆST

2015-2018 blev ca. 20 asylansøgere fra Iran døbt i Skt. Nicolai Kirke i Rønne. Da byens asylcenter lukkede i 2018, blev beboerne flyttet til andre centre.

”Efter dåben blev de ved med at komme i kirken uge efter uge. Ikke bare for at få tiden til at gå, men fordi de virkelig ønskede at lære om kristendommen. Det er ikke lige det, vi normalt møder blandt etniske danskere.

SÅDAN BEGYNDTE DET: Da den store gruppe iranere kom til Danmark i 2015, havnede nogle på Bornholm og begyndte at dukke op i kirken. Vi snakkede med dem, og det blev en fast ugentlig ordning, at jeg kopierede søndagens tekster på farsi, som så blev delt ud. Flere ville gerne lære om kirkens tro og døbes, så jeg startede undervisning et par timer om ugen og besøgte dem på asylcentret. Det lykkedes at få en god dialog om de bibelske tekster, og hvordan iranerne forstod dem. De første iranere blev døbt i efteråret 2016. Inden dåben havde jeg en personlig samtale med tolk med hver enkelt. Man kan ikke aflæse folks hjerter og tanker, men hvis jeg fornemmede, at nogen ikke var parat, blev dåben udskudt.

EFTER DÅBEN: Så længe de var på Bornholm, blev de ved med at komme i kirken. I en længere periode deltog 15-20 iranere i gudstjenesten hver søndag. Jeg fik lov at lave en flyer med deres navne og fotos, som blev delt ud til den danske menighed: ”De her mennesker må I gerne bede for, selv om I måske ikke kan snakke med dem!” Alle fik også faddere/dåbsvidner fra menigheden, som besøgte dem på centret og inviterede til spisning. Men efterhånden som iranerne fik behandlet deres asylsag, blev de flyttet. Kun omkring en tredjedel fik ophold. Resten fik afslag. En del tog videre til Tyskland eller andre lande. Jeg skriver stadig på Facebook med mange af dem og spørger lidt ind til, hvordan de har det. Nogle har fundet ind i en menighed det nye sted, men ikke alle. Ingen af de iranere, jeg har døbt, bor i dag på Bornholm.

UDFORDRINGER: Jeg har ikke kendskab til nogen, der har vendt den kristne tro ryggen, men hvor finder de lige en kirke, hvor der er ligesindede? Mange lægger alle deres kræfter og ressourcer i at se fremad, lære sproget og få fodfæste i et nyt land. Nogle var vant til en religiøs praksis hjemmefra og vil gerne fortsætte med en kristen praksis. Andre har aldrig haft en praksis og blev kristne, fordi de ikke ville være muslimer, og for at blive en del af det danske samfund. For dem er det måske ikke lige kirken, der står øverst på dagsordenen søndag formiddag. Men det betyder ikke, at troen er faldet ud af deres liv. De har det blot som mange danskere.

KULTURFORSKELLE: Iranere har en helt anderledes tilgang til præster og religiøse ledere og er meget autoritetstro. De skulle lære, at i Danmark er det tilladt at stille spørgsmål til tingene og udvise manglende kendskab, og at det ikke bare er præsten, der sidder inde med de vises sten.

GODE RÅD: Vær opmærksom på flygtninge, der dukker op i kirken, snak med dem og spørg lidt ind til dem. For en menighed er det berigende at møde mennesker af anden etnisk herkomst end dansk.

BEDSTE OPLEVELSE: Det har været kæmpestort at få lov at døbe de her mennesker og opleve både deres glæde og den modtagelse, menigheden gav dem. At se, hvordan der blev etableret venskaber. Der sker noget, når man lærer mennesker at kende og hører om deres baggrund, tanker og drømme. Man får et mere nuanceret billede og begynder at forstå lidt af deres bevæggrunde for at komme til Europa.

Vesterbro Bysogn - Apostelkirken

At se det vokse frem fylder mig med glæde

SÅDAN BEGYNDTE DET: Asylansøgere fra et større opland har i mange år inviteret hinanden med i Apostelkirken. Hertil kommer et stigende antal familiesammenførte. Gennem årene har farsitalende ledere haft en vigtig rolle i forhold til den voksende gruppe af iranere, afghanere og kurdere. I dag tager flere erfarne iranske nøglepersoner en del af undervisningen, og jeg kan sparre med dem i situationer, hvor det er svært at gennemskue, hvad der rører sig i miljøet. Asylansøgere står foran en uvis fremtid. Der vil altid være en ekstra sårbarhed, som gør, at der let kan opstå spændinger.

Som præst har jeg aldrig opfordret en muslim til at blive kristen. Det kunne let lede til misforståelser, så omvendelsen blev et svar på en menneskelig opfordring snarere end Åndens gerning. Til gengæld har jeg ofte erfaret, at mennesker er blevet draget mod Kristus og af egen vilje har ytret ønske om at konvertere. For mange begynder det med fællesskabet. Inden de kan blive døbt, skal asylansøgere normalt komme i kirken i seks måneder og derefter følge seks måneders dåbsundervisning. Selv tager jeg mindst to samtaler med den enkelte. Først en grundig snak om historien bag ønsket om dåb. Det er også min pligt at fortælle om mulige konsekvenser i forhold til familien og risikoen for yderligere forfølgelse i hjemlandet i tilfælde af tilbagesendelse. Den næste samtale handler om dåbens betydning, og om de føler, at de er klar. Jeg har aldrig afvist et menneske, men i nogle tilfælde har jeg sagt *vent*.

EFTER DÅBEN: Vi har stadig kontakt med omkring halvdelen af de døbte. Efter dåben fortsætter

mange med at komme i kirken og deltage i undervisning. Til store samlinger som julefester kan vi være op til 100. Inden corona havde vi undervisning med oversættelse til farsi hver søndag efter kirkefrokosten. Nu er undervisningen flyttet online og foregår lørdag aften på Zoom, hvor vi har 40-50 deltagere fordelt på ca. 30 skærme. Søndagsgudstjenesten tolkes til engelsk og farsi og lægges efterfølgende ud på Facebook med *voice over* på farsi.

Når det gælder dem, vi ikke længere har kontakt med, er der nok flere forklaringer. Nogle er rejst til en anden del af landet eller er udrejst efter et afslag. En del har mistet kontakten til kirken. Sådan er det jo også med barnedåb i folkekirken, hvor en meget stor del er folk, vi ikke ser igen. Men barnedåb og konvertering er to forskellige ting. Man bliver ikke kulturkristen af at konvertere. Man træffer et valg og foretager et brud. Derfor forventes et større engagement af konvertitter.

UDFORDRINGER: Afghanere er generelt et meget religiøst praktiserende folk. Islam sidder dybt i dem. De fleste afghanere, der kommer til Danmark som flygtninge, er unge mænd, og for at deres spiritualitet kan blive Kristuscentreret, kræver det et ganske betydeligt vedligeholdelsesarbejde. Et af de vanskelige led i processen er, når de bliver gift med en pige fra Iran eller Afghanistan. En del fortæller på forhånd, at de er kristne, men hvad det betyder for familielivet afklares først senere. En familiesammenført ægtefælle kan rejse tilbage til hjemlandet på besøg, men hvis manden praktiserer sin kristendom åbent, kan det udgøre en

Fortsættes næste side

NIELS NYMANN ERIKSEN
SOGNE- OG
INDVANDRERPRÆST

”Mindst 200 iranere, kurdere og afghanere er blevet døbt i Apostelkirken på Vesterbro, siden Niels Nymann Eriksen blev sogne- og indvandrerpræst i 2005. De fleste var asylansøgere, hvoraf størstedelen senere fik asyl i Danmark. I dag udgør farsitalende omkring en fjerdedel af menigheden.

”Jeg har gentagne gange været overrasket over, hvordan eksempler og illustrationer, der bærer prædikenens budskab, har en evne til at gå ind i folk. Det er noget, de tager til sig.

Fortsat fra forrige side

risiko for hende. Afghanere kan også have svært ved at indgå i farsitalende fællesskaber, hvor der er mange iranere. Der er mange følelser i spil.

De fleste iranere, der kommer herop, er unge mennesker, der ikke har været meget religiøst praktiserende. De var typisk i opposition til regimet og ser islam som en undertrykkende religion. De er gudstroende mennesker, som i Danmark oplever friheden i kristendommen. Men ikke alle bliver rodfæstet i en dybere forståelse og får en åndelig praksis og et bønsliv.

En tredje gruppe er kurdere fra Iran, der ikke har muslimsk oprindelse men rødder i yarireligionen eller en anden kurdisk religion. I Iran har de oplevet islam som en trussel og ser ikke en radikal forskel mellem kristendommen og det, de kommer fra.

Jeg oplever ofte, at folk, der ikke længere kommer i kirken, dukker op en søndag eller ringer til præsten, når der opstår en krisesituation. ”Jeg har brug for forbøn. Kan vi mødes?” I krisens øjeblik søger de trøst og omsorg i kirken. Den slags funktion har vi også i forhold til mange døbte danskere, og det skal bestemt ikke underkendes.

En tilbagevendende udfordring er skuffelse over fællesskabet som begrundelse for, at nogle holder op med at komme i kirken. Relationer er noget, vi skal være meget opmærksomme på.

DET VIGTIGSTE: Forbøn er på en helt særlig måde vigtig. At bede en bøn sammen har virkelig stor betydning. Med årene har vi foretaget en vending fra at tænke, at vi skulle tage os af nogle sårbare mennesker, til at være villige til at lade dem stå frem og tage ansvar. I dag siger vi ikke: ”Stakkels

dig, kom her og slap af,” men snarere: ”Du har noget at bidrage med. Vil du ikke læse en tekst, synge en sang eller lave mad til en kirkefrokost?”

KULTURFORSKELLE: Vi har da oplevet udfordringer i forhold til børn i kirken, men vi har også eksempler på flygtningebørn, der er rene dyds-mønstre og eksempler for os andre! Det er ikke så entydigt. Betydningen af forskelle i madkultur har nok overrasket os. Hvilken etnisk gruppe laver kirkefrokosten - og serveres der brød eller ris til?

GODE RÅD: Mange fortæller, hvor meget det betyder at blive budt velkommen og mødt med et smil. Det er med til at skabe en følelse af *home-coming*. De fortæller også, hvordan musikken i kirken kan røre ved hjertet og åbne op for nogle følelser - både orgelmusik og klavermusik.

BEDSTE OPLEVELSE: Et af højdepunkterne i min hverdag i coronatiden har været, når vi sad lørdag aften på Zoom til bibelundervisning, bøn og lovsang, og jeg mærkede den her ægte interesse for at suge til sig. Det kan virkelig fylde mig med glæde at se det vokse frem. Gud gør sin gerning.

At konvertere er muligt, men derefter ...

Mogens Mogensen
Formand for Folkekirkens
mellemkirkelige Råd

At konvertere er muligt, men derefter bliver det svært, ja meget svært. – Sådan svarede en pakistaner, der var konverteret fra islam til kristendommen, da han blev spurgt ind til sin omvendelse. Denne bogs artikler er et glædeligt vidnesbyrd om, at det er muligt for muslimer og mennesker, der er opvokset med andre religioner, at konvertere til den kristne tro. Efter at Danmark i århundreder har været et kulturelt og religiøst meget homogent samfund, hvor næsten alle havde en kristen baggrund, er vores samfund på grund af de seneste årtiers immigration blevet meget mere multikulturelt og multireligiøst. Det er baggrunden for, at vi især siden årtusindeskiftet har oplevet noget, som vi ellers kun hørte om fra missionærer i Afrika og Asien, nemlig at mennesker er konverteret fra islam og andre religioner til kristendommen. Antallet af konverterede med nydansk baggrund, der er blevet døbt i folkekirken de seneste 20 år, skønnes således at være omkring 1.500.

”At konvertere er muligt,” selv om det indebærer store udfordringer både for dem, der ønsker at blive døbt, og for dem, der forbereder dem til dåb. Det er da også meget opmuntrende at læse om, hvordan dette møde er lykkedes så mange steder, fordi præster og frivillige var parate til at stille sig til rådighed.

”At konvertere er muligt, men derefter bliver det svært, ja meget svært.” Der er ingen tvivl om, at det er langt sværere i et land som Pakistan, end det er i Danmark i dag, men de 10 interviews i

denne bog vidner om, at det også her hos os kan være svært. Og under alle omstændigheder er denne bog med til at fokusere på en meget vigtig og vanskelig del af konverteringsprocessen, nemlig de nye kristnes integration i den kristne tro og den kristne menighed.

De, der er blevet døbt, har alle gennemgået en grundig dåbsforberedelse, men når man kommer fra en hel anden religiøs og kulturel baggrund, er der behov for fortsat undervisning i den kristne tro og i kristen praksis. Det har især i coronatiden været en udfordring, som mange heldigvis har tacklet med stor kreativitet.

Men en endnu større og vanskeligere udfordring er at imødekomme de nye kristnes behov for kristent fællesskab. Denne udfordring vanskeliggøres af, at mange af de nye kristne er asylansøgere, der efter at de er blevet døbt, flyttes til andre dele af landet, hvor de – heldigvis med stor hjælp fra deres oprindelige menighed - skal forsøge at finde ind i en ny menighed og et nyt fællesskab.

Flere fortæller heldigvis om, at de har oplevet at blive en del af et kristent fællesskab det nye sted. Men det er også vigtigt at lytte til stemmer som Aleah, der siger, at ”I kirken siger de hej og farvel og er meget venlige, men det er svært at lære danskere at kende,” og David, der siger, at ”somme tider føler jeg mig meget alene.” Og Mona og Sijawash ”savner en lille gruppe, hvor vi kan snakke om vores tro og bede sammen.”

Fortsættes næste side

”Som menigheder må vi ikke svigte de nye kristne, når det bliver svært.

Religionssociologerne Peter Berger og Thomas Luckmann påpeger ud fra deres forskning i konversioner, at forudsætningen for at fastholde sin tro i mange tilfælde er, at konvertitten bliver en del af et religiøst fællesskab, en plausibilitetsstruktur, som gør det muligt at fastholde troen som plausibel. Her har folkekirken i dag en meget stor udfordring: Hvordan kan vi i folkekirkemenigheder etablere de fællesskaber, som kan favne og støtte nydanske konvertitter?

En vigtig pointe, som også kommer frem i flere interviews, er at konvertitter ikke blot har særlige behov, som vi som menigheder skal søge at møde, men at de også har ressourcer, som de kan

bidrage med, og at mange længes efter at få lov til at være ydende medlemmer af fællesskabet. Disse nye kristne kan også åndeligt være med til at berige de menigheder, som de bliver en del af.

Forhåbentlig kan denne fine lille bog bidrage til, at endnu flere i folkekirken i Danmark får øjnene op for sandheden i den pakistanske konvertits ord, *at konvertere er muligt*, så man med frimodighed tager imod dem, der ønsker at blive døbt. Men også for sandheden i tilføjelsen om, at *derefter bliver det svært, ja meget svært*. Som menigheder må vi ikke svigte de nye kristne, når det bliver svært.

” I kirken siger de
hej og farvel og er meget
venlige, men det er svært
at lære danskere at kende.

Aleah Mariam
Flygtning fra Iran

Værd at vide

Om folkekirken

Farsikoordinator

Idékatalog

Flygtninge med traumer

Tal og fakta

Medlem af folkekirken

Hvor mange medlemmer har folkekirken?
Pr. 1. jan. 2021 havde folkekirken 4.311.333 medlemmer. Det svarer til 73,8 procent af den danske befolkning.

Hvordan bliver man medlem?
Personer, der bliver døbt i folkekirken som børn eller voksne, bliver automatisk medlemmer af folkekirken. Hvis man ikke er døbt i folkekirken og ønsker at blive medlem, skal man henvende sig på kirkekontoret. Man kan også melde sig ind på folkekirkens hjemmeside via en elektronisk blanket. Man er først medlem, når den lokale sognepræst har behandlet anmodningen.

Kan asylansøgere blive medlemmer?
Ja. En asylansøger har som udgangspunkt ikke dansk cpr-nummer, men asylansøgere, der døbes i folkekirken, skal tildeles et administrativt (midlertidigt) cpr-nummer. Hermed kan de få en officiel dåbsattest og medlemskab af folkekirken. Medlemskabet af folkekirken bevares, også hvis asylansøgeren ikke får asyl i Danmark.

Hvad koster det?
Folkekirkens medlemsbidrag opkræves over kirkeskatten. Medlemmerne betaler i gennemsnit 0,88 procent af deres skattepligtige indkomst i kirkeskat. Børn og unge, der ikke betaler skat, betaler ikke for medlemskabet. Det gælder også asylansøgere.

Hvad får man ud af det?
Medlemmer af folkekirken har ret til at blive konfirmeret, gift og kirkeligt begravet eller bisat på en dansk kirkegård. Sognepræsten står til rådighed for samtaler om personlige spørgsmål og har tavshedspligt. Som medlem af folkekirken er man med til at sikre, at der hver søndag holdes gudstjeneste i størstedelen af de 2.354 folkekirker ud over landet. Derudover bidrager man blandt andet til præsternes løn og til at folkekirken kan udføre socialt arbejde som besøgstjeneste og sorggrupper. Som medlem af folkekirken har man stemmeret ved menighedsrådsvalg og kan vælges ind i menighedsrådet.

Alle er velkomne
Alle er velkomne til gudstjenester i folkekirken og til at gøre brug af kirkernes mange tilbud om foredrag, koncerter, kirkekor, babysalme-sang, spaghettigudstjenester, internationale gudstjenester og meget andet.

Læs mere på www.folkekirken.dk

” I begyndelsen forstod jeg ingenting i kirken. Men mine øjne kunne se. Jeg så, hvordan folk behandlede hinanden. At de var gode ved hinanden.

Aresh
Flygtning fra Iran

Migranter i folkekirken

25 største grupper

LAND	ALLE AF UDENLANDSK HERKOMST*	KRISTNE I PROCENT I HJEMLANDET	MEDLEM AF FOLKEKIRKEN 1. jan. 2019	MEDLEM AF FOLKEKIRKEN 1. jan. 2020
Tyskland	34.855	58%	11.543	11.414
Norge	17.305	78%	7.878	7.639
Sverige	16.888	70%	7.053	6.904
Island	9.254	79%	4.479	4.434
Storbritannien	17.504	60%	2.724	2.692
Polen	49.103	89%	2.029	2.104
Holland	8.100	39%	1.898	1.902
Finland	4.101	73%	1.861	1.815
Iran	22.229	0%	1.162	1.235
USA	9.505	71%	1.212	1.186
Filippinerne	12.003	93%	849	887
Thailand	13.091	1%	860	884
Rumænien	34.960	93%	707	741
Tidl. Jugoslavien	1.652	67%	688	685
Ghana	3.043	71%	572	594
Irak	33.808	1%	513	546
Ukraine	15.015	82%	454	502
Canada	2.414	67%	499	486
Kina	14.771	5%	468	485
Rusland	7.902	20%	460	476
Libanon	27.636	41%	444	459
Letland	5.967	36%	442	459
Sydkorea	1.637	28%	442	455
Frankrig	7.339	65%	435	437
Schweiz	1.769	68%	442	435
...				
Afghanere	19.876	0%	134	140
Migranter i alt	817.438	40%	61.440	61.501

* Flygtninge, indvandrere og efterkommere i Danmark (danske og udenlandske statsborgere)
Kilder: Danmarks Statistik; Folkekirkens Migrantsamarbejde; CIA World Factbook

Farsikoordinator i folkekirken

Naser Rezaeih skal styrke folkekirkens arbejde blandt farsitalende i Danmark

OPGAVEN

Min opgave er at hjælpe folkekirken med at blive bedre til at være kirke for farsitalende flygtninge og asylansøgere fra Iran og Afghanistan, der er nye i den kristne tro. Det er mennesker, der taler et andet sprog og kommer fra en meget anderledes kultur. Mange er døbt i folkekirken men har svært ved at finde ind i lokale menigheder. Jeg skal blandt andet være med til at planlægge sommerlejre, konferencer og regionale samlinger for farsitalende og tilbyde online kristne fællesskaber på farsi.

DET VIGTIGSTE

Det handler om at hjælpe folkekirken med at invitere, inddrage og tænke konvertitter med i kirkens liv på alle niveauer.

KIRKEN SOM TILFLUGTSSTED

De fleste har ikke deres familier og netværk i Danmark. De har mistet deres status, stolthed og følelse af selvværd. Derfor bliver kirken deres tilflugtssted og måske det eneste sted, hvor de kan slappe af og opleve at blive set og hørt. I kirken er der ikke høj og lav. Her er alle lige.

UNDERVISNING OG FÆLLESSKAB

Når man er ny i den kristne tro, har man både brug for undervisning og for fælles-

skab med andre kristne. Folkekirken skal tilbyde begge dele – viden om kristendommen og kærlig opmærksomhed.

FORBØN

Konvertitter kan hjælpe folkekirken med at udvikle en stærkere forbønskultur. Forbøn i kirken betyder meget for konvertitter, der ofte lever med stress, angst og bekymring for familien i hjemlandet.

TROSVIDNESBYRD

Mange konvertitter vil elske at blive spurgt om at fortælle, hvordan de kom til tro på Jesus.

VELSIGNELSE

At blive velsignet af en præst betyder meget for konvertitter. Og gerne en personlig velsignelse over dem og deres liv, som de kan tage med hjem fra kirken. Lad om muligt en farsitalende gentage den aro-nitiske velsignelse på farsi efter præsten.

FARSITALENDE FÆLLESSKABER

Jeg har selv været med til at starte en farsitalende menighed i Christianskirken i Aarhus. For mange iranere og afghanere er det vigtigt med et kristent fællesskab på deres eget sprog som et supplement til folkekirkens gudstjenester. Med vores menighed vil vi gerne bygge bro mellem farsitalende og folkekirken.

Naser Rezaeih er 59 år og født i Iran. Kom til Danmark som flygtning i 1984 og uddannet eksportkonsulent. Fra januar 2021 ansat som farsikoordinator og konsulent for folkekirken i et samarbejde mellem otte provstier: Vor Frue-Vesterbro Provsti (hjemsted), Greve-Solrød Provsti, Haderslev Domprovsti, Fredericia Provsti, Slagelse Provsti, Sønderborg Provsti, Lejre Provsti og Frederikssund Provsti.

Læs interview side 26-27.

Idékatalog

Gode råd fra iranere og afghanere

– Om fastholdelse af nydanske konvertitter i folkekirkelige fællesskaber og udvikling af en gæstfrihedskultur, der kan gøre folkekirken mere attraktiv for kristne flygtninge og migranter.

GUDSTJENESTEN

GIV OPGAVER: Spørg os om at hjælpe i kirken. Måske kan vi være kirkeværter, uddele salmebøger, bede ind- og udgangsbøn, synge en sang eller hjælpe under nadveren.

TEKSTER OG LITURGI: Hjælp os med at finde søndagens tekster og liturgi på vores eget sprog.* Bed os læse en tekst højt på vores eget sprog.

SALMER/SANGE: Lad os synge en kristen sang på farsi eller et andet sprog.

KIRKEBØN: Bed for verdens flygtninge og for de konflikter, vi kommer fra.

BØN OG FORBØN: Bed os skrive en bøn på vores eget sprog og læse den højt. Giv mulighed for personlig forbøn under/efter gudstjenesten.

FADERVOR: Lad os alle sammen bede med på Fadervor på vores eget sprog.

FREDSHILSEN: Kan vi give hinanden hånden, når vi ønsker Guds fred?

LYSTÆNDING: Giv mulighed for lystænding under/efter gudstjenesten.

BØRN: Tilbyd børnekirke under gudstjenesten, så det bliver en god oplevelse for hele familien at komme i kirke.

OVERSÆTTELSE: Kan kirken tilbyde tolkning? Selv om vi har boet her i flere år, har mange svært ved at forstå en dansk prædiken. En kopi af præstens prædiken vil også være en hjælp.

FÆLLESSKAB

TAG INITIATIVET til kontakt. Kom hen og hils på os!

KIRKEKAFFE: Tal med os over en kop kaffe. Vi laver gerne kaffen og vasker op bagefter.

KIRKEFROKOST: Spørg os om at lave kirkefrokost, eller lad os lave mad sammen.

SÆT ORD PÅ: Mange danske præster og kirkegængere er lidt generte. Tal med os om jeres tro. I har levet med den kristne tro i mange år. Vi vil gerne lære af jer.

FORTÆLLINGER OG VIDNESBYRD: Lyt til vores historier. Vi vil gerne fortælle, hvem vi er, og hvad vi har oplevet med Jesus.

SAMTALEGRUPPER OM TRO: Hjælp os med at lære den kristne terminologi.

IRANSK NYTÅR/NOWRUZ: (21. marts) Inviter til iransk nytårsfest og bed os lave et *haft sîn* bord i kirken. Vi vil gerne fortælle om vores nytårstraditioner.

HØSTFEST: Bed os fortælle om høsttraditioner i vores land – og fortæl os om høst i Danmark.

BESØG: Kom og besøg os. Gæstfrihed er en vigtig del af vores kultur. Vi elsker at få gæster.

VENSKABSRELATIONER: Kan menigheden tilbyde danske kontaktfamilier?

FRIVILLIGE: Tænk os med i kirkens liv. Spørg hvad vi har lyst til og er gode til. Giv os medansvar, så vi mærker, at vi er en del af menigheden, og at I regner med os.

ANDET

ÅBEN KIRKE: Lad kirken stå åben i dagtimerne, så vi kan gå ind og tænde et lys og bede en bøn.

KRISTEN PRAKSIS: Tilbyd undervisning og samtale om den kristne tro og kristen praksis. Hvordan beder man? Hvordan læser man Bibelen? Hvordan lever man som kristen i Danmark?

KAFFE OG KULTURMØDE: Sæt fokus på kulturmødet (mad, skik og brug, tidsopfattelse etc.) over kirkekaffen eller på et andet tidspunkt: Hvad gør man der, hvor vi kommer fra? Hvordan gør man i Danmark?

SPROGCAFÉ: Tilbyd samtaletræning og lektiehjælp i kirken eller hjemme hos os. Det er svært for os at lære det danske sprog, hvis vi ikke har nogen at tale det med.

FORBØNSGUDSTJENESTE: Arranger en forbønsgudstjeneste for de lande, vi kommer fra, og/eller for alle flygtninge og forfulgte.

SPISNING: Spørg os om at medbringe mad fra vores hjemland til en fælles buffet.

CAROL SERVICE: Lad os synge julen ind sammen på dansk, engelsk og farsi og bed os servere lækkerier fra Mellemøsten.

BØRN OG BØRNEKOR: Tilbyd at hente vores børn til kirkens børneklub og inviter dem med på børnelejre. Forklar hvad der

skal foregå. Fortæl også om andre kirke- lige aktiviteter for børn. Inviter vores børn med i kirkens børnekor.

KIRKESPORT: Lad os bruge kroppen sammen. Hvem vil spille fodbold, løbe eller cykle sammen med os?

KONFIRMANDER: Invitér os til at fortælle for kirkens konfirmander.

SOMMERLEJRE: Fortæl os om tvær- kulturelle kristne sommerlejre og lejre/ konferencer for farsitalende. Se www.tvaerkulturelt-center.dk

PRAKTIK: Tilbyd praktikforløb i kirken, så vi kan lære om hverdagen på en dansk arbejdsplads.

ANSVAR OG MEDINDFLYDELSE

MENIGHEDSRÅD: Overvej at opfordre en nydansk konvertit til at stille op ved næste menighedsrådsvalg. Når vi er syn- lige i kirken og har medansvar, er tærsklen lavere for andre nydanskere.

* Se www.interchurch.dk/materialer og www.tvaerkulturelt-center.dk

” Måske tror jeg på en anden måde end danskerne. For mig er kristendommen ikke kun en religion. Kristen- dommen er en relation. Den er mit håb, min familie og min fremtid. Den kristne tro er en pakke med det hele.

Mehdi - 23 år
Flygtning fra Iran
Døbt i folkekirken i 2016

Værd at vide

Om flygtninge

- Flygtninge er mennesker med res- sourcer og livserfaring. De har haft et liv, før de kom til Danmark.
- Mange har efterladt ægtefælle, børn eller forældre under usikre forhold. Det fylder sind og tanker.
- Asylansøgere er stærkt påvirket af ventetiden og uvisheden om udfaldet af deres asylsag.
- Asylansøgere bestemmer ikke selv, hvor de vil bo, og flyttes typisk flere gange.
- Asylansøgere, der får afslag på asyl og ikke udrejser frivilligt, overflyttes til et udrejsecenter.

RÅDGIVNING OG RESSOURCER

Tværkulturelt Center
www.tvaerkulturelt-center.dk

Folkekirkens Migrantsamarbejde
www.interchurch.dk

Folkekirkens farsikoordinator
nr@interchurch.dk

Om flygtninge med traumer

Det skønnes, at mellem en tredjedel og halvdelen af alle flygtninge har psykiske traumer. Traumer er normale reaktioner på voldsomme begivenheder og kan både skyldes hændelser i hjemlandet og oplevelser under flugten.

Almindelige reaktioner er øget stress og uro, søvnbesvær, flashbacks, isolation og forsøg på at undgå steder og situa- tioner, der fremkalder minder om det skete. Det kan være hav og strand, hvis man er flygtet over havet, eller bestemte lyde eller lugte. Nogle flygtninge får diag- nosen posttraumatisk stress syndrom (PTSD). Traumer påvirker hele familien.

Mange flygtninge med traumer er stærke mennesker, der er i stand til med tiden at tilpasse sig en ny virkelighed i eksil.

Læs mere: www.traume.dk

Konvertitter til kristendommen

- De fleste ønsker kontakt og fælles- skab med andre konvertitter.
- Nogle mister kontakten med familie og netværk.
- Nogle oplever stærke negative reak- tioner fra familie og landsmænd.
- I Iran, Afghanistan og dele af Mellem- østen risikerer konvertitter fra islam dødsstraf.

IRANERE OG AFGHANERE

Iranere udgør den største gruppe med flygtningebaggrund i folkekirken. Pr. 1. januar 2020 var 1.235 iranere og 140 afghanere medlemmer af folkekirken.

Asyl i Danmark – Nøgletal 2014-2020

- 53.664 personer **søgte asyl**. Heraf var 3.936 iranere og 4.234 afghanere.
- 41.408 personer fik deres sag **realitetsbehandlet**. Heraf var 2.999 iranere og 2.566 afghanere.
- 31.232 personer **fik asyl**. Heraf var 2.049 iranere og 1.267 afghanere.
- Ved udgangen af 2020 befandt 372 iranere og 50 afghanere sig på udrejse- centre i såkaldt **udrejseposition**.

Gudstjenester med tolkning til farsi

København: Apostelkirken
(*sendes også online*)
Hillerød: Grønnevang Kirke
Sønderjylland: Nr. Løgum Kirke
Holstebro: Nørrelandskirken

Andre byer: *Kontakt Tværkulturelt Center*

Materialer • Liturgi • Salmer
SoMe ressourcer på farsi
www.interchurch.dk/materialer

Tal og fakta

Migranter • Flygtninge • Asylansøgere • Migrantmenigheder

HVOR MANGE

Alle af udenlandsk herkomst: 817.438
- heraf udenlandske statsborgere: 533.695
- født i Danmark: 199.668
Så mange søgte asyl i 2020: 1.515
Så mange fik asyl/flygtningestatus i 2020: 601
Kilde: www.statistikbanken.dk • Januar 2021

RELIGION

Kristen baggrund: ca. 40 procent
Muslimsk baggrund: ca. 39 procent
Hindu eller buddhistisk baggrund: ca. 6 procent
Andet: ca. 15 procent
Beregning foretaget med udgangspunkt i religionsfordeling i oprindelseslande med CIA's "World Factbook" som kilde.

OPHOLDSGRUNDLAG

Udenlandske statsborgere kan opholde sig i Danmark, hvis de opfylder visse betingelser. Nordiske statsborgere kan frit opholde sig, studere og arbejde i Danmark. EU/EØS-statsborgere kan indrejse og opholde sig her i en kortere periode og i længere tid, hvis de arbejder eller studerer. Statsborgere fra andre lande kan søge om opholdstilladelse på baggrund af asyl, familiesammenføring, arbejde eller studier.

MIGRANTER: Personer, der af egen vilje er rejst til et andet land – som regel for at arbejde med henblik på at skabe sig et bedre liv. For forskellige kategorier gælder forskellige regler.

FLYGTNINGE: Personer, der ufrivilligt har forladt deres hjemland, fordi de risikerer at miste livet, blive fængslet eller udsat for tortur i hjemlandet på grund af race, religion, politisk aktivitet eller lignende, eller fordi de behøver beskyttelse på grund af krig eller væbnede konflikter i hjemlandet.

KVOTEFlyGTNINGE: Personer med beskyttelsesbehov udvalgt til genbosættelse i et andet land gennem UNHCR. Frem til 2018 modtog Danmark årligt 500 flygtninge direkte fra flygtningelejre ude i verden. Kaldes også FN-flygtninge. I 2020 åbnede Danmark igen for at modtage kvoteflygtninge.

ASYLANSØGERE: Personer, der søger om at blive anerkendt som flygtninge. Sagsbehandlingen tager i de fleste tilfælde et år eller længere. Afviste asylansøgere, der ikke kan eller tør rejse hjem, bor på et udrejsecenter.

FAMILIESAMMENFØRING: Personer med opholdstilladelse i Danmark kan søge om familiesammenføring med ægtefælle og mindreårige børn, hvis de opfylder visse betingelser.

FLYGTNINGE: HVILKEN STATUS?

Flygtninge, der får asyl i Danmark, får enten konventionsstatus, B-status (beskyttelsesstatus) eller midlertidig beskyttelsesstatus ifølge Udlændingelovens § 7:

§ 7.1: K-status (konventionsstatus)

Blåt konventionspas: 2 års midlertidigt ophold med henblik på midlertidigt ophold. Gives efter 2 år for højst 2 år ad gangen.

§ 7.2: B-status (beskyttelsesstatus)

Gråt fremmedpas: 1 års midlertidigt ophold med henblik på midlertidigt ophold. Gives efter 1 år for højst 2 år ad gangen.

§ 7.3: Midlertidig beskyttelsesstatus

Gråt fremmedpas: 1 års midlertidigt ophold. Gives efter 3 år for højst 2 år ad gangen.

PERMANENT OPHOLD

Udlændinge kan søge om permanent opholdstilladelse efter otte år, hvis de opfylder en række betingelser.

MIGRANTMENIGHEDER

Ved en migrantmenighed forstås en kirke, menighed, sproggruppe eller menighedslignende fællesskab, der jævnligt holder gudstjeneste eller lignende på et andet sprog end dansk ved en præst/leder, der ikke er født i Danmark, og hvor størstedelen af menigheden har rødder i et andet land. I nogle menigheder benyttes også dansk. Kaldes også internationale menigheder.

HVOR MANGE: Det skønnes, at der findes mellem 250 og 300 migrantmenigheder i Danmark, når nationale kirker og katolske sproggrupper medregnes.

HVOR KOMMER DE FRA

(omtrentlige tal)

Europa: 70
Mellemøsten/Nordafrika: 25
Afrika syd for Sahara: 70
Asien: 70
Øvrige: 25

SPROG: Der holdes gudstjenester på mindst 45 sprog.

MERE INFORMATION

www.tvaerkulturelt-center.dk
www.migrantmenigheder.dk

Læs mere:
www.nyidanmark.dk og drc.ngo

Udlændingestatistik

1. januar 2021

ALLE MED UDENLANDSK BAGGRUND – flygtninge, indvandrere og efterkommere	
① Tyrkiet	64.563
② Bosnien-Herz./tidl. Jugoslavien*	49.280
③ Polen	49.103
④ Syrien	43.942
⑤ Rumænien	34.960
⑥ Tyskland	34.855
⑦ Irak	33.808
⑧ Libanon	27.636
⑨ Pakistan	26.185
⑩ Iran	22.229
⑪ Somalia	21.214
⑫ Afghanistan	19.876
⑬ Storbritannien	17.504
⑭ Norge	17.305
⑮ Sverige	16.888
⑯ Vietnam	15.977
⑰ Indien	15.304
⑱ Litauen	15.225
⑲ Ukraine	15.015
⑳ Kina	14.771
Alle med udenlandsk baggrund	817.438

** Heraf fra Bosnien-Herzegovina 23.243; Jugoslavien før borgerkrigen 14.196; Forbundsrep. Jugoslavien/Serbien-Montenegro 2.516; Kroatien 2.828; Nordmakedonien 5.990; Slovenien 507*

UDENLANDSKE STATSBOGGERE	
① Polen	41.348
② Syrien	40.203
③ Rumænien	32.901
④ Tyrkiet	29.723
⑤ Tyskland	24.685
⑥ Bosnien-Herz./tidl. Jugoslavien*	22.873
⑦ Litauen	14.648
⑧ Storbritannien	14.421
⑨ Norge	14.235
⑩ Ukraine	13.239
⑪ Pakistan	12.569
⑫ Indien	12.379
⑬ Sverige	11.933
⑭ Kina	11.340
⑮ Bulgarien	10.724
⑯ Thailand	10.656
⑰ Irak	10.435
⑱ Afghanistan	9.904
⑲ Iran	9.881
⑳ Italien	9.136
Alle udenlandske statsborgere	533.695

** Heraf fra Bosnien-Herzegovina 9.534; Jugoslavien før borgerkrigen 5.507; Forbundsrep. Jugoslavien/Serbien-Montenegro 1.410; Kroatien 2.279; Nordmakedonien 3.702; Slovenien 441*

EFTERKOMMERE – født i Danmark	
① Tyrkiet	31.344
② Bosnien-Herz./tidl. Jugoslavien*	16.059
③ Libanon	14.496
④ Irak	11.914
⑤ Pakistan	11.702
⑥ Somalia	10.018
⑦ Syrien	8.283
⑧ Polen	7.244
⑨ Vietnam	6.180
⑩ Afghanistan	5.935
⑪ Marokko	5.825
⑫ Sri Lanka	5.090
⑬ Rumænien	4.672
⑭ Iran	4.658
⑮ Tyskland	3.919
⑯ Ukraine	2.717
⑰ Kina	2.711
⑱ Indien	2.603
⑲ Sverige	2.300
⑳ Litauen	2.063
Alle efterkommere	199.668

** Heraf fra Bosnien-Herzegovina 6.644; Jugoslavien før borgerkrigen 5.843; Forbundsrep. Jugoslavien/Serbien-Montenegro 842; Kroatien 338; Nordmakedonien 2.320; Slovenien 72*

Konverteret - og hvad så?

Nydanske konvertitter i folkekirkelige fællesskaber

Dåb af asylansøgere i folkekirken har de seneste år fået megen opmærksomhed. Men hvad ved vi om, hvordan det er gået de nydøbte efter dåben? Hvordan har deres livs- og troshistorier formet sig? Det er stadig et forholdsvis ubeskrevet territorium.

I denne udgivelse fortæller 10 nydanske konvertitter om deres vej ind i den kristne tro, og hvad troen betyder for dem i dag.

Men blikket vendes også mod den opfølgende indsats for at fastholde de nydøbte i den kristne tro og i folkekirken.

Hvad har folkekirken lært? De mange stemmer på begge sider tegner et både opmuntrende og komplekst billede af en unik periode i dansk kirkehistorie, hvor folkekirken blev beriget med omkring 800 nye medlemmer fra Iran og Afghanistan.

” Kirken er rigtig god til at være vores far og undervise og guide os. Men vi har også brug for, at kirken er vores mor.

Yasin Ahmadi
Flygtning fra Afghanistan

Tvæ-
KULTURELT
CENTER

Udgivet med støtte fra
Den folkekirkelige Udviklingsfond

ISBN: 978-87-994128-5-3

